Akbaba

Gazetelerden: Tekirdağ milletvekili Hüseyin Bingül, pijama ve terlikle lokantaya gitti.

Hüseyin Bingül — Şu gazetecilere inat bu gece de baloya gideceğim....

Model 517

Model 515 W

Model 516 W

MINERVA Radyoları

Pilli. Model 515 B

Model 52 W

YÜKSEK KALİTE İFADE EDER

YENİ MODELERİMİZİ MUTLAK GÖRÜNÜZ

MINERVA RADIO

Türkiye Umum Mümessili

Istanbul Kontuarı

Kollektif Şirketi

Adres: Galata, Perşembe Pazarı Caddesi, Sinason Han — İstanbul

Telefon: 43684 — 46502 Telgraf: Vethajesta

AKBABA

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Ahmet Koçer

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası İSTANBUL

Sayısı 35 Kuruş

ABONE ŞARTLARI :

Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

Telefon : 21649

Yurt imarının en esaslı temeli

İller Bankası

Sermaye : 200.000.000 T. L.

Yurdu, SU ve ELEKTRİK şebekeleriyle örer.

Halkımıza sağlık kaynağı, bol ve temiz SU ile Işık ve her türlü refah vasıtaları sağlar.

ŞEHİR, KASABA ve KÖYLER'imizin bayındırlığı için gerekli yardımları yapar ve krediler açar.

Her türlü Kamu hizmetlerinin gerçekleşmesine çeşitli vasıtalarla da çalışır.

BANKACILIK muameleleri yapar.

En müsait şartlarla MEVDUAT kabul eder ve her nevi

Masmavi

FEYZİ HALICI

Sözün musiki, musikinin renk olduğu şiir kitabıdır.

100 kuruşluk pulla aşağıdaki adresten isteyiniz:

«Pasta Kutusu 32 — Konya»

000062

Akbaba

Perşembe günleri çıkar. Siyasî mizah gazetesi

Sahibi: Yusuf ziya ORTAÇ

★ ★

9 Ekim 1952 Perşedbe ★ Cilt 2, Sayı: 30 ★ Adres: AKBABA, Nuruosmaniye Caddesi, Numara 57. — İSTANBUL
Telefon: 21649

Süprüntüler!..

Gazetedeki fıkrasının altına imza yerine tek yıldız oturtmuş muhalif bir kalem yazıyor:

[*A efendim, Bay Gökay, Belçika kıyılarında, Almanya plâjlarında, Fransa kumsallarında insanların süprüntüler içinde çalkana çalkana yıkandıklarını gördünüz mü?*]

Ne doğru.. Söz değil, sanki kerrat cetveli. Her kelime rakam kadar kesin.. Düşününüz bir kere o altın kumlu plâjlarımızı.. o güneşle hâre hâre sularımızı.. Sıkılmış limon mu istersiniz? Karpuz kabuğu mu ararsınız? Çürük domates, küflü kavun, konserve kutusu, balık kılçığı mı arzu edersiniz?.. Hepsi, fakir İstanbulun ve zengin Beyoğlunun bütün sini ve sofra artıkları oradadır, kıyılarımızda!

Hakkı var muhalefetin, hakkı... Biz, dört ay denizde değil, çöplükte yüzdük dostlar!..

Sayın yazar, Fahrettin Kerim'e çatmakta devam ediyor:

[*A efendim, Brükselde bir tek dilenen, bir tek kravatsız, bir tek yırtık esvaplı, hiç et yememişe benzeyen bir tek sarı, solğun yüz gördünüz mü?*]

Aman ne doğru... Kavak ağacı bunun yanında kanbur, minare iğri, Beyazıt kulesi çarpık kalır.

Yoook, yine insaflı adammış bu muharrir: Baksanız a, mintansız demiyor da, kravatsız diyor.. çıplak demiyor da, yırtık esvaplı diyor.. Aç demiyor da, et yememiş diyor!

Köprü altına inmeğe ne hacet? Köprü üstü, bir sefalet sergisidir!.. Sırtında, gömlek yerine kirli derisini taşıyanlar, bizde.. saçı tarak, yüzü sabun görmemiş çalı adamlar bizde.. etin tadını değil, adını unutmuş yoksulları bizde.. gece basınca, zengin apartıman kapılarında çöp tenekesi eşeleyen perişanlar bizde...

Bir daha tekrar edelim: Hakkı var muhalefetin, hakkı!..

Yalnız, af dileyerek, el bağlıyarak bir sual sormak istiyorum.. Yoook, iktidar adına değil, kendi adıma, tarafsız bir vatandaş sorusu:

Biz, şu meşhur 14 Mayıstan evvel, nerede yüzüyorduk acaba?. Gül sularında, ceylân sütlerinde, cennet kevserlerinde mi?.. Yoksa, yıllardan beri İstanbulun çöpleri, süprüntü fırınlarında yakılıyordu da, iktidar değişince mi denizlere dökülmeğe başlandı?.. Ve yoksa, hiç biri değil de, otuz yılın bütün süprüntüleri bugünkü iktidara mı devredilmek isteniyor?.

Hele şu solgun yüzlülerin, yırtık pabuçluların sefalet tablosuna hiç diyecek yok!

Gazetelerden: RÜYAM KOTRASI GÜMRÜKTEN BALIKÇI KAYIĞI DİYE GEÇİRİLMİŞ!..

Balıkçı — Kırk yıllık balıkçıyım, oltama şöyle bir av düşmedi!...

Ayol, düne kadar, İstanbul, alyanaklılar, kiraz dudaklar, ipek kravatlılar diyarı — eski adiyle — bir Dersaadet idi de şimdi mi açlar ve çıplaklar beldesi oldu?.

Biz, şekeri 1950 de değil, galiba 1940 da beş yüz kuruşa yemiştik ve bir şairimiz, Beyazıt meydanında çığlıklaşan bir açlıkla:

Döner kebap dönmez olsun!

Diye galiba on yıl evvel haykırmıştı..

Hayır, hayır... Sayın muhalefetin hakkı var. Bütün o sorgular, şikâyetler, feryatlar doğrudur. Tek yanlış, gazetenin üstündeki tarihten ibaret!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

000063

Doktor — Peki, bu ne?
Hasta — Deve...
Doktor — Hıı:... Gazetecisiniz demek!..

☆ HAFTANIN PANORAMASI ☆

ORUÇ

Arasıra, tramvayda, unutanlar oluyor. Hem vapurda, tünelde para de öyle ortası delikli yüz para falan değil, tam mânasiyle parra!.. On bin lira, yirmi bin lira, otuz bin lira!..

Hangi birine şaşarsınız?.. Herifin, binlik destelerini kese kâğıdı gibi parmağına takıp, tramvaya binişine mi?.. On binlerce lirayı tramvayda unutacak kadar sersem bir kafanın zengin oluşuna mı?.. Yoksa, bu zamanda o parayı bulup da iade edecek kadar vicdanlı insan bulunuşuna mı?.

İşte, geçen hafta yine böyle bir vak'a oldu: Kalamış vapurunda, Hasan Oruç isminde bir tayfa, sekiz bin lira buldu ve teslim etti.

Sahibi, Heybeliadada Dimitridis isminde bir Rum vatandaşmış... Önce almış — teşekkür etmiş mi, etmemiş mi, bilmiyorum — yürümeğe davranmış!.. Sonra, sağdan soldan işaretler, söylenmeler üzerine çıkarıp Hasan Oruç'a bahşişini vermiş: On tane lira!

Giderken, tayfaya sormuşlar:

— Oruç, ne diye iade ettin şu herifin parasını?..

Boyuncuğunu bükmüş, hazin bir Karadeniz şivesiyle:

— Ha, ne yapicuğum pen o kadar parayi, demiş.. Yiyemezdum çi..

— Neden yiyemezmişsin?

Hasan Oruç, acı bir gülüşle cevap verip yürümüş:

— Soyadıma paksanıza pir kere!..

□

İMAMLAR

Geçenlerde bir imam yular çalmıştı. Bir kaç gün evvel de Düzceli bir imam, izdivaç vadiyle bir kız kaçırmış.. Hem de on bir yaşında bir kız!

Bana sorarsanız, bu iki imama verilecek ceza şudur:

Önce yuları, çalan imama vurup dört ayak yere çökertmeli..

Sonra, ötekisinin boynuna bir levha asıp, yerde bekliyen dört ayaklıya bindirmeli, çarşı pazar, köy köy, kasaba kasaba ve ömürleri vefa ederse şehir şehir dolaştırmalı..

Haaa, boynuna asılacak levhaya ne mi yazmalı? Şu dört kelimeyi:

— Allahını seven suratına tükürsün!..

□

BORÇLU DERS!

İşittiniz mi?. Tarama, eleme, olgunluk, test.. derken bir imtihan daha çıkmış: Borçlu ders!

Borçlu ders!

Acaba bu ne olsa gerek?.. Geçenlerde gazetelerin diline, oradan da polise, mahkemeye düşen imtihan olmasın?

Bilemediniz mi?. Hani şu öğretmene Nişuvazda bir zarf içinde takdim edilen!...

□

BÜYÜK, KÜÇÜK!

Memleketimize gelen Amerikalı kara, deniz, hava kumandanlarının hepsi, bir ağızdan tekrarlıyorlar:

— Türk ordusuna güvenimiz büyüktür!

Fıkra meşhurdur:

Sirkeciden sandala binen Salamon,, Kızkulesi açıklarında lodos dalgasına tutulunca, feryada başlamış:

— Batiyoruz... İmdaaat!...

Sandalcı, pişkin bir Karadenizlidir:

— Korkma bezirgân, demiş, Alah büyüktür!

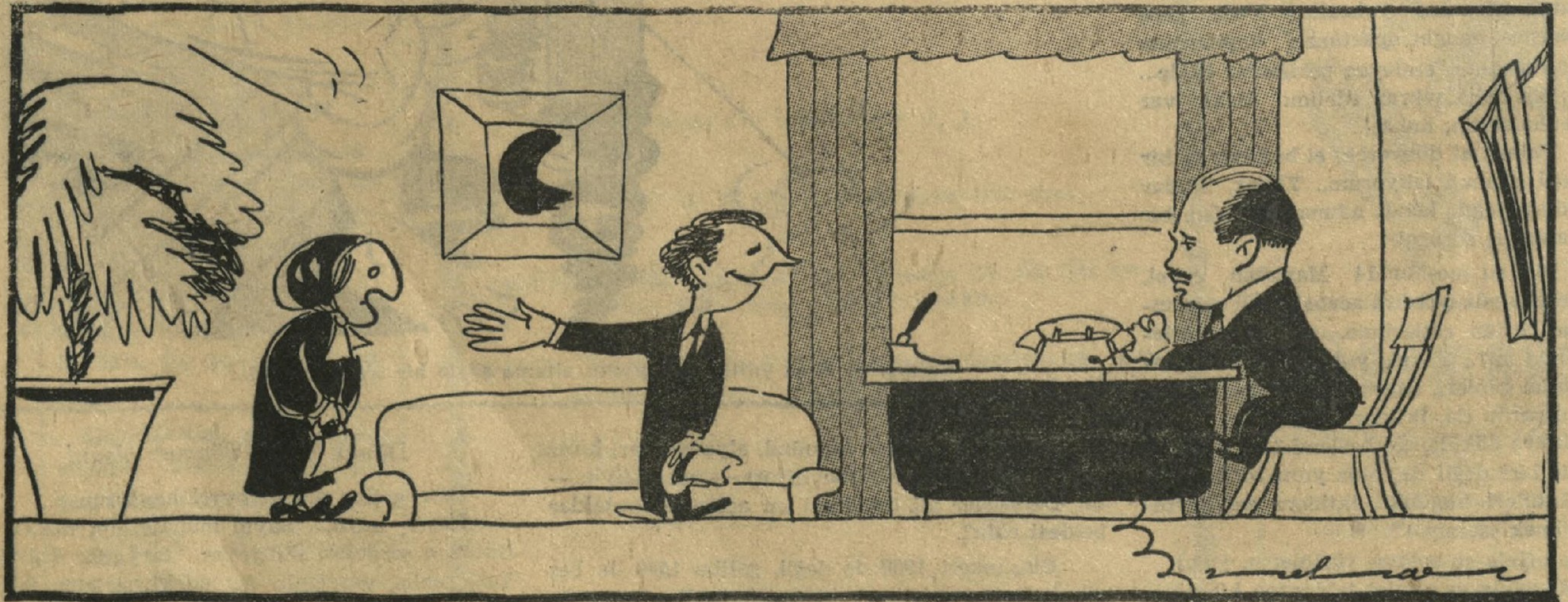
Salamon, dalgalar üstünde ceviz kabuğu gibi yuvarlanan sandalı göstererek:

— Allah buyuk ama, demiş, sandal küçük!...

Biz de, Amerikalı dostlarımıza bu fıkrayı tercüme edip ilâve etsek:

— Türk ordusu büyük ama, Amerikan yardımı küçük!

Vali «Ben susmasını bilirim» dedi.. — Gazetelerden —

— Aman üstad, şu susmayı bizim kayınvaldeye de bir öğretsenizl..

000064

HACI GEMİSİ

Vapurun baş güvertesinde hacılar, hacılar, hacılar, sürü sürü, Cennet kuşları!.. Yatanlar, oturanlar var, namazda gibi diz çökenler var, şadırvanda gibi kollarını paçalarını sıvayıp çömelenler var.. Yiyecek yiyenler, tesbih, enfiye çekenler, kendi kendilerine mırıl mırıl okuyanlar, başbaşa birbirleriyle konuşup dertleşenler var.. Sonra: sakallar, sakalıar, sakallar!.. Kurban pöstekileri gibi her renkte ak, kara, kırçıl, kınalı sakallar, uzun, orta, kısa, henüz bir kaç günlük traş halinde fakat hepsi kenarlarından testekerlek sünnetlenmiş sakallar!..

Açık denize çıkışın ikinci günündeyiz. Tam öğle saatı. Güneş hacıları karşılamağa Arabistandan gelmiş gibi parlak. Deniz zifti yeni dökülmüş asfalt gibi dümdüz...

★

Derken anbarın deliğinden elinde bir güğüm ve bir iki bardak ile pek genç bir hacı adayı, ortaya çıkıyor ve serili seccadeler arasında dolaşmağa başlıyor.

— Bal şerbeti... halis bal şerbeti..

— Bak evlât buraya. Kaça onun bardağı?

— Kaça mı?.. Aman hacı esfendi, paranın lâkırdısı olur mu hacı gemisinde.. Ne gönlünden koparsa... İstersen hiç verme, Allah zemzemine para alıyor mu?.

— Doldur evlât.. Sen de buyur hacı birader... Bu müslüman çocuk da beş on kuruş alsın... Arkadaşları kokain çekip eroin içer, barlarda karı bıçaklarken, o müslüman çocuk baba ocağından kalmış beş on para ile hacı olmağa gidiyor..

Yolculuğun ikinci gününden itibaren, sepetlerde şişmeğe ve ekşi ekşi kokmaya başlamış biber ve patlıcan dolmalarını yiyenlerin zaten hararetten ağızları köpürmüştür. Güğüm bir kere daha dolup boşalıyor, şerbetçi hacı anbar ile güverte arasında mekik dokuyor...

Hay babanın canına değsin...

★

Ertesi günün yine ayni saati, tepede ayni Arabistan güneşi.. Fakat hacılar yerlerinde oturamıyorlar... Nedense bir sancı musallat olmuştur onlara... Elleri karınlarında kıvranıyorlar, teneke ibriklerle koşuşuyorlar. Tramvay kapılarına dönmüş apteshane kapıları önünde tepiniyorlar, Kapı tahtalarını yumruklıyarak:

— Hacı kardeş.. medet... diye bağrışıyorlar.

Geminin kuytu köşelerinde yıkanan çamaşırlar.. denizde ağır ağır hacı gemisini takip eden, denize atılmış çamaşırlar.. Derken ambar kapısından yine bir ses...

— Kızılcık şerbeti, hasiyetli kızılcık şerbeti...

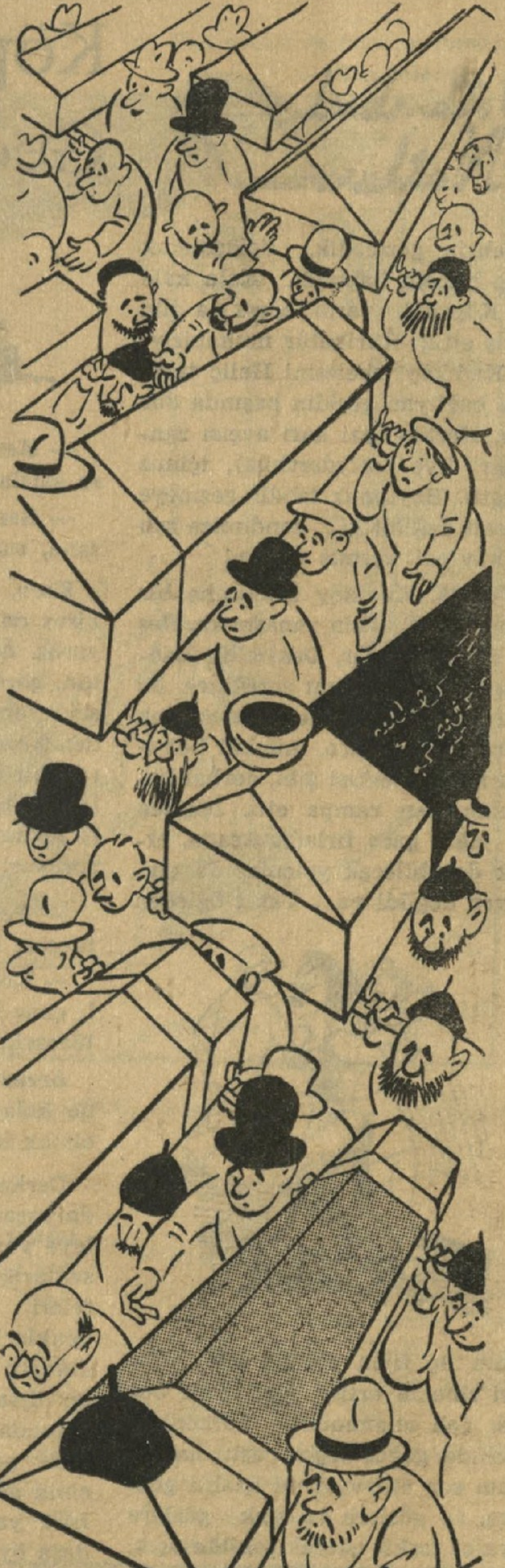
— Yetiş çocuk yetiş.. Sen keramet sahibi misin?.. Hızır mısın?.

Bardaklar kapılıyor, güğüm dolup dolup boşalıyor.

★

Yolun devamı müddetince şerbetçinin çeşitleri her gün değişiyor... Bir gün bal, bir gün kızılcık... Ambarın dibine istif edilmiş tenekelerin gidebileceği yere kadar...

CEMİL

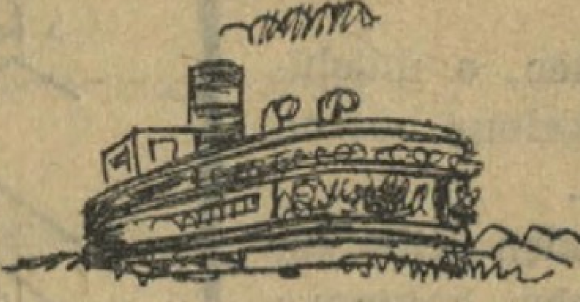

— Hacılarımız mı?..
— Hayır, acılarımız!...

000065

İstanbul Notları

Köprüaltı Geçidi...

Şehrin gezmedik, dolaşmadık köşe bucağı kalmadı. Kala kala bir Köprüaltı vardı, orayı da dün teftiş ettik. Karikatür muhabiriyle, Kadıköy iskelesini Haliç tarafına bağlıyan geçidin başında durduk. Herkes bizi karı avcısı zanneder diye (affedersiniz), içimiz rahattı. Boyumuz tebdil gezmeye müsait değildi ki... kendimize sahte hüviyet vermiş olalım!

Evvelâ, Kadıköy iskelesine bir vapur geldi, lâkin yanaşmadı. Beş on dakika kadar, Denizcilik Bankasının yeni nizamı gereğince, iskeledeki vapurun defolmasını bekledi. Ondan sonra, münhal bekliyen memur eskisi gibi, derhal bodoslamadan rampa etti. İçinden bir yığın gaco fırladı. Arada, erkek denebilecek yolcular da çıkmıyor değildi ya... Vakit öğleden

sonra üç filân olduğu için, yüzleri sinema artisti gibi oyalı boyalı (ah anammmm!), balkonları yerinde, göğüs bağır, pastırma yazının son meyvalarını iştahlı gözlere, aç gözlere ve açık gözlere ziyafet teşkil edecek şekilde açık, Köprüye çıktılar. Her dilber, yüksek ökçeler üstünde sekerek önümüzden geçerken, iki geçeli şık züppeler korosu, tempo tutuyordu:

— Ye beni!

— Aşağıdan al abla! Ha şöyle, çalkala...

Bu iltifata mazhar olanlardan anlayışsız, nâdan bazı kadınlar, galiba da evli olanlar:

— A, terbiyesiz, o ne biçim lâf?

Diye hiddetle yürüyüp geçecekken, bir başkasına çarpıyorlar:

— Affedersiniz şekerim!

Yollu özür diledikleri sırada, çarptıkları bıyıkları yağlı, esmer, yağız, otuz iki dişinin on sekizi altın delikanlılar:

— İhya buyurdun yavrum!

Hitabiyle kadınları makasa alıyorlardı.

— Tablo gibi karı be !

— Ulan, sergiye gideceğine gel buraya işte...

— Şuna bak ağabey, belini amma sıkmış ha...

— Kendine gel oğlum, neredeyse sarılacaksın...

— Sarıldım zaten ağabey, baksana, sağım, solum muhasarada..

Koro, kadınlarla meşgulken biz biraz da erkek yolculara göz atıyoruz. Aman yanlış anlamayın sakın, gözden geçiriyoruz. İşte her şeyi yepyeni, lâkin elbisesi üstünden kaçan şişman bir adam. Taşralı bir yağ tüccarı olduğunu anlamak için ensesine bakmağa bile lüzum yok. Bizim karikatürcü soruyor:

— Peki, nereden anladın yağ tüccarı olduğunu?

— Kolundaki kan yalamış ağızlı genç kıza iyi bak. İhtisası, yağ tüccarlarının kolunda gezmektir!

Arzedebildim mi? Gazetecilik de kolay iş değil. İnsan sarrafı olmak lâzım.

Derken, o vapur gidiyor. Haydarpaşadan gelen biri, öbür iskeleye yanaşıyor. Medet Allah! İnsanlarla elma sepetleri, üzüm küfeleri, yumurta tabutları, eşya denkleri birbirini itip kakarak, daracık ecel geçidinden fırlıyorlar dışarı. Köylü kılıklı, hırpani vatandaşlar, göçmene benzer çarşaflı, peçeli genç kadınlar. Hepsinin gözleri velfecri okuyar ha... Biri, yanımızdan geçerken arkadaşa öyle ustalıklı bir omuz vurdu ki, çocukcağız, bayağı sendeledi.

— Aklını başına al oğlum! dedim, bu kadınlar İstanbullulara benzemez. Senin gibi delikanlıları at sırtına vurdukları gibi kaçırıverirler ha...

Bir aralık, tahdide tutulmuş ithal malları gibi, yolcuların arkası kesiliverdi. Onların yerini gazete satıcısı çocuklar aldı. Birbirleriyle birdirbir oynuyorlar, birdirbirlerine çelme takıyorlardı. Birine sordum:

— Bu ne biçim oyun oğlum?

— Politika oyunu ağabey..

— Oynıyacak başka yer bulamadınız mı?

— Sen buldunsa, bize de söyle, beraber oynıyalım...

KÖPRÜALTI HERKESE AÇIKTIR!

Köprüaltı veletleri yaman oluyor vallahi... Verecek cevap bulamadım. O sırada bir çığırtkanın feryadı duyuldu:

— Haydarpaşa Kadıköyüne motör buradan kalkıyor, buradan... Vapurdan önce gitmezsek para vermeyin yolcular... Batarsak sigorta ettiriyoruz yolcular... Gelin yolcular, binin yolcular, adam başına elli kuruş alıyoruz yolcular, Mecmua parasına, tramvay parasına...

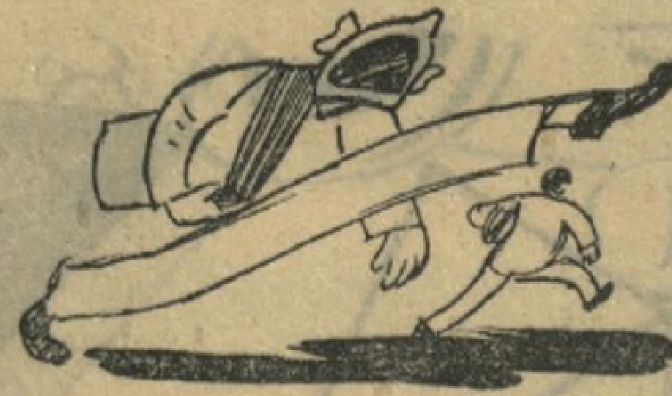
Dayanamadım:

— Yoksa tramvaylar elliye mi çıktı? diye sordum. Çığırtkan veya yeni tâbiriyle değnekçi:

— Çok ötme oğlum, dedi, biz burayı paramızla satın almışız. Millete bukadar da yalan söylemiyecek miyiz yahu? Sen kim oluyorsun. Partiden misin yoksa?

Bırrr.. Herif yaman! Yavaşça, Şehir Tiyatrolarının afiş levhalarına doğru kaydırma yaptım. Baktım: «Dram kısmında Fırtına» diyor. Yağmurdan kaçarken dolu ya tutulmak mukaddermiş. Haydi diyelim ki, Dram kısmında fırtına var. Bunu ille herkese duyurmak şart mı? Fırtına geçinceye kadar aralarında idare edemezler mi? diye düşünürken bir de baktım ki, bu Fırtına, bizimkilerin eseri değil, Shakespeara'inmiş. Tevekkeli değil. Yoksa bizimkilerin eseri olsa, fırtına az gelir, kasırga demeleri lâzımdı...

Sağdan Ada vapuru, ortadan Kadıköy, soldan Haydarpaşa, üçü birden yanaştılar. İnsanlar, akın akın, oluk oluk, boşalmaya başladı. Meğer İstanbulda ne çok adam varmış? İcabında bir işe ehil tek adam bulamazlar. Bir de şu vapurlardan boşananlara bakın.. Yarısı da, Köprüaltı geçidinin tadını almış, hep oraya akıyorlar. Bu sel karşısında, saman çöpü

gibi katılıp sürüklendik. Galiba, bilhassa o şık, o insanı harap eden kadın yolcular tarafından biraz fazlaca itilip kakılmış olacağız. Bir anda, kendimizi Haliç kıyısında bulduk. Öyle ki, bizim Cemal'le burun buruna karşılaşınca, bayağı şaşırdık. O sordu, şüpheli şüpheli:

— Ne o? Halinizde bir tuhaflık var. Ne bu perişanlığınız yahu?

— Sorma, dedik, sel felâketine uğradık...

— Amasyada mı?

— Hayır efendim, Köprü altında...

Zaten vehimli olan Cemal, selâmeti firarda buldu. Biz de, ters yüzüne matbaaya döndük. Niyetimiz, bu geçidi açanlara hayır dua etmekti ama, dilimiz varırsa...

— İstanbul Muhabiri —

Sağdaki yolcu — Ne var ne yok daha?.

Soldaki yolcu — İyilik, sağlık!.

SÖZ!

Alacaklı, yolda tesadüf ettiği borçluya çıkıştı:

— İki senedir, borcunu vermiyorsun, galiba hiç vermeğe niyetin yok..

— Yook, ben sözümden caymam: Parayı alırken sana, ölünceye kadar borçluyum, dememiş miydim?

— Peki deyiver kızım; bak son haftalarda adamın kazancı yüz binleri geçti...

— Ne iş yapıyor?

— Bıçakçılık!..

000066

Bu Hafta

Biraz da biz çıldıralım!..

Geçen gün gazeteler yazıyordu. Romada bir adam, otomobilinden başını uzatarak sokağa avuç avuç para atmağa başlamış. Evvelâ bunu reklâm kâğıtları sanan yolcular aldırmamışlar. Fakat halis Liret olduğu anlaşılınca, ahali paraları kapışmış. 90 bin Liret kadar dağıtan bu garip adam, hakkında polis bir fikir beyan etmekten âciz kalmış.

Bizce, hiç bir izah zorluğu yok. Adam deli. Onun deli olduğunu anlamıyanlar da aptal.

Üç sene kadar evvel de Nevyorkta bir adamın caddede etrafa avuç avuç dolar saçtığını gazetelerde okumuştuk.

Bu hâdiseler, bol paranın şuura tesir ettiğini gösteriyor. Öyle ya, bugünkü zenginlerin hayatı çılgıncadır: Saatte 140 kilometre giden otomobilleri vardır; her akşam ziyafetler, kokteyl partiler, türlü içkiler, eğlenceler, çifte metresler, hattâ çiftetelli metresler onları bekler. Morfini basıp, eroini çekip, esrarı tüttürüp dalgadan dalgaya düşerler. Bu yaz, Anadolu kulübünün Büyükada şubesinde, kafayı çekip İspanyol dansı oynıyan milyoner şekerci güzelini görmedinizse bile işitmişsinizdir.. Para onların olduktan sonra, her şey onların: Canları sıkılınca uçağa atlayıp dünyayı dolaşmak ellerindedir. Bu sürat bu yeme, bu içme, bu değişiklik bu sürpriz, bu heyecan insanda akıl mı bırakır?

Sakalına inci dizdiren Deli İbrahim bunların yanında akıllı kalır. Ama, biz bu cinnet salgınından memnun olalım ve ellerimizi açıp dua edelim: Darısı bütün zenginlerin başına!

İnşallah hepsi bankadan paralarını çekip avuç avuç sokaklara atarlar da akıllarını başlarından alan bu servet belâsından kurtulurlar.

Biz fakir fukara da bu paraları toplar, alın terile kazanmamıza imkân olmıyan bir nimete kavuşuruz!

Biraz da biz çıldıralım bakalım!

CIZ

□

KILIK, KIYAFET

Şehir Tiyatrosu o akşam açılıyordu. Kadın dar bir mayo gibi vücudunu saran sarı, yeşil ve kırmızı renklerle boyalı tuvaletini giydi. Başına da ipekli bir külâh geçirdi. Kocası:

— Nereye? dedi.

— Tiyatroya..

Kocası yine sordu:

— Komedi kısmına mı?

ACABA KİM?

Nerminle Süheylâ sinemaya gittiler. Nermin Süheylâya:

— Öyle güzel öpüyor ki, şekerim, dedi, hiç bir artist o kadar güzel rol yapamaz..

Süheylâ sordu:

— Kim bu?

Nermin güldü:

— Şimdi gelir, görürsün!

Şehir Tiyatrosuna 16 piyes için 9 bin lira dekor ve kostüm masrafı lâzım..

— Gazetelerden —

Aktör — Hesap ettik, kitabettik, bütün piyesleri bu kostümlerle oynamağa karar verdik!..

OLAN OLANA

Radyo orkestrası, Şehir orkestrası, Kanservatuar orkestrası şefi ve profesörü Cemal Reşit Rey'den bahsediliyordu. Biri :

— Yazık, dedi, o kadar çalışıyor ki, üstad kendi kendini mahvediyor.

Seyfettin Asal müdahale etti:

— Zannetmem.. O daha ziyade Chopin'i, César Frank'ı, Beethoven'i mahvediyor!..

TEHLİKE

Fahrettin Kerim Gökay, Tıp kongresinin açılışı münasebetiyle verdiği bir nutuktan sonra, kapanışı münasebetile de bir nutuk çekti. Sonra gazetecilerin suallerini cevaplandırdı. Biri:

— Üstad, dedi, hekimler için en büyük tehlike nedir?

Üstad boş bulundu:

— Sağlık!

Denize düşen!..

Mahrumiyet bölgesinden mektup

Hakkâri'de Tevfik Yılmaz'a:

Aziz kardeşim;

Ne mutlu sana ki, memleketin resmen «mahrumiyet bölgesi» dediği yerlerde yaşıyorsun... Ne mutlu ki, hükûmet de, herkes de senin bir çok şeylerden mahrum olduğunu önceden kabul etmiştir.

Halbuki biz... Zavallı bizler öyle miyiz ya?. Gûya bolluk bölgesinde, gûya büyük şehirde, hattâ büyük şehrin kalabalık bir yazlığında yaşıyoruz. Her şey bizim için zannedilir, her nimetten bol bol faydalandığımıza hükmolunur, değil mi?

Gel de nelerden mahrum olduğumuzu bir sayalım: Sizin akar suyunuz vardır, bizim sade boruları ve muslukları vardır; bir hafta, on gün olur, damla su akmadığı için kirden kurtlanırız.

Sizin denizimiz yoktur; bizim vardır ama, etrafına çepçevre evler sıralanmış, boş yerler de plâj namı altında şahıslara tapulanmıştır. Haddiniz varsa, veya kesenize güvenirseniz girebilirsiniz.

Siz bol bol meyva yersiniz; biz yalnız manavlarda seyrine bakarız. Siz radyo dinlersiniz, biz nefretimizden onu da dinliyemeyiz.. Siz nihayet koyun besler, keser et ihtiyacınızı karşılarsınız, biz sığırları sadece besletir, diğer hayvanları semirtir, fakat yiyemeyiz; buna mukabil kabzımallarla kasaplar bizi yer...

Hülâsa, sevgili kardeşim, asıl mahrumiyet bölgesinde bizler oturuyoruz ama, kime dinletirsin? Sözümüzü işittirmek imkânından bile mahrumuz. Gözlerinden öperim.

Erenköy sakinlerinden Feyyaz Dertli

□

ZEHİRLİ MUKABELE

İffetle bir kokteylde buluştular. Delikanlı yine komplimanlarına başladı. İffet, kendini kurtarmak için nihayet:

— Vallahi siz benim kocam olsaydınız, çayınıza zehir karıştırırdım! dedi. Delikanlı devam etti:

— Karıştıran siz olduktan sonra, ben de seve seve içerdim!.

000067

ORTA MALI

Habeşistan'a Nâme

Azizim, Haile;

Sen gideli buraların tadı tuzu kalmadı. Şirin, ama şipşirin Oya Sensev ortalarda görünmüyor. Hattâ bizim galeriye bile uğramadı. Fiki derler bir Fikret Adil vardır ya? Hâlâ akıllanmamış iki gözüm, maalesef. Birinci tecrübe ona kâfi gelmiyormuş gibi şimdi yeniden evlenmiye kalkmamış mı? Allah akıllar versin, doğrusu pek şaştım bu işe kardeş. Ne Maviş, ne Fatoş bu sıralarda yalnız gezmiyorlar. Galiba bir çöpçatana ihtiyaçları var. O işi burada olsaydın, sen yapıverirdin Haileciğim. Ha, bizim Sarışın Venüs yeni bir sporcu peydahlamış. Akrep bıyıklı şarkvarî herifin biri.. Kral Fuadı andırıyor azbuçuk.. Sarışın Venüs dokuzuncu nişanlısıymış diyorlar. Mavi Sakal Landru gibi bir mahlûk. Lâf aramızda, benim de içim gitmiyor değil, hani. Şekerim kısa saç yine aldı yürüdü. İstanbulun en güzel kızları finolara döndüler. Plâj mevsimi geçti ama, at kuyruğu saç bağlamayla kromekto boyaları, bir de cilde yanık rengi veren krem ve pudralar hâlâ revaçta. Değerli bir sanat doktorumuz da, hani şu İtalyadan gelme, ayni şeyleri istimal ediyormuş diyorlar..

Sinemacı — Yaşasın; bizim filimler, müstehcen neşriyattan sayılmıyormuş!..

□

Günahı, vebâli söyliyenin boynuna...

Lido paydos etti. Âşıklar ayaza aldırmadan Çamlıcada buluşuyorlar. Şehir Tiyatrosunun beli hançerli Müdürü geçen gün bir basın toplantısı yaptı, ama sözü rejisör idare etti. Orası da bir karışık iş. Sezerciğim görünürlerde yok. Köşe bucak kaçıyor. Belki de bir kuytu köşe arıyor. Haydi hayırlısı. Şimdilik bukadar. Gözlerinden ve... öperim şekerim.

Fitne ve Fücur

BİZİM YILDIZLAR:

Mefharet Yıldırım

Musiki dünyamıza gökten inmiş bir yıldırımdır. Kral Faruktan daha çabuk meşhur oldu. Deanna Durbin bütün şöhretine rağmen unutuldu, lâkin Mefharet Yıldırım hâlâ sesi göklerimizin medarı iftiharı!

Onu her yerde dinliyebilirsiniz. Ajans haberleri bile onun şarkıları kadar çok yayılmaz. Çünkü hangi caddeden geçerseniz ya bir pikab, yahut radyo, veya bir gramofoncu dükkânı size Mefhareti haykırır.

Ekspres değildir. Yani acelesi yoktur. Bir gecede beş gazino dolaşıp para yapmak dâvası gütmez. Buna mukabil, aile matinelerini tercih eder.

Piyasa şarkılarını katiyen sevmez. Sevmediği için de, bir an evvel kurtulmak için söyler, söyleyip kurtulur. Çünkü ne kadar alkışlasanız, söylediklerini tekrarlatamazsınız. Vali veya siyaset adamı değildir.

SİZİN KÖŞENİZ

Okuyucularımızdan gelen fıkra ve karikatürleri neşre devam ediyoruz

TALİH

Adamcağız, talihinin kötülüğünden şikâyet ediyordu:

— Vallahi, dedi, bende öyle bir talih vardır ki, on katlı bir apartımandan tepesi aşağı sokağa düşsem, otuz bir dişim kırılır, hiç olmazsa bir tanesi kalır...

— Neden? diye sordular.

— Ağrısı tutup beni rahatsız etmek için...

Gönderen: Hikmet Karabey
Lâleli

Yabancı ülkelerde nasıl tanınıyoruz?

Turist — Affedersiniz mösyö, kim bunlar?

Tercüman — Siz bizden iyi bilirsiniz!..

— Terbiyesiz herif, yarım saattir bana aşktan bahsediyor, halbuki cebinde on parası yokmuş!..

Dilenci!..

Konyada, Mehmet Binici isminde Sivaslı bir dilenci, merkez karakoluna girmiş, polislerden para istemeğe başlamış.. Yol parası falan da eeğil, ekmek parası!

Herifin halinden, şüphelenmişler galiba. Bir de üstünü aramışlar ki: yirmi lira nakit, ve.. ve beş bin liralık bir banka defteri!..

Benim asıl şaştığım ne, bilir misiniz?... Bankada beş bin lirası olan bir adamın dilenmesi değil.. belki de kendisi, bugünkü dilencilik piyasasında fukara sayılır. Hele siyasî dilencilere nazaran!

Neyse efendim, işi politikaya dökmiyelim, benim asıl şaştığım, herifin güpegündüz karakola girip polislerden sadaka istiyecek kadar cesaret göstermesi!

Fıkra, tam yerindedir:

Bir genç, hamamda dilenciler padişahına rastlamış:

— Şahım, demiş, ben dilenci olmak istiyorum.. Emirlerini, nasihatlerini (bugünkü okul Türkçesiyle «yüksek direktiflerini») benden esirgeme..

Dilenciler padişahı, sadık tebeası arasına bir gençin daha karışmasını memnunlukla karşılıyarak nasihatlerini vermiş:

— Dilenciliğin üç şartı vardır oğlum: Bir, nerede olursa olsun istiyeceksin!.. İki, ne olursa olsun istiyeceksin!. Üç, kimden olursa olsun istiyeceksin!..

Dilenci namzedi genç dilenciler padişahının elini öptükten sonra, hemen boynunu büküp avucunu açmış:

— Bir sadaka!..

Dilenciler padişahı gülmüş:

— Ayol, demiş, burası hamam...

Genç cevap vermiş:

— Birinci şart: Nerede olursa olsun istiyeceksin!

— Peki, burada sana ne vereyim?

— İkinci şart: Ne olursa olsun istiyeceksin!.

— İyi ama, ben dilenciler padişahıyım!.

— Üçüncü şart: Kimden olursa olsun istiyeceksin!..

Sakın, dilenciler padişahından ders alan genç, Konya merkez karakolunda polislerden sadaka istemeye kalkan bu Mehmet Binici olmasın!.

000068

DİPLOMASİ LÛGATİ

A

Atom bombası — Patlamadan insanların ödünü patlatan silâh.

B

Birleşmiş Milletler — Harbe de, sulhe de mâni olan müessese.

C

Casusluk — Fertler arasında çirkin bir hareket, milletler arasında vatanî bir hizmet.

D

Demirperde — İkinci Dünya Harbi denilen faciada son perde.

E

Eski — Zamanımızda en çok hasreti çekilen şeyler: Eski âdet ler, eski terbiye, eski dostluk, es ki fiyatlar ilâh..

F

Federasyon — Birlik değil, ni fak ve ihtilâf yuvası: Güreş fede rasyonu veya Avrupa federasyonu..

G

Galip — Dünya harplerinde mağlûptan beter olan.

H

Harp — Yirminci asrın doyamadığı.

İ

İkinci Dünya Harbi — Birincisinin kızı, üçüncüsünün anası.

K

Kıbrıs meselesi — Türklerle Yunanlılar arasına girmek istiyen karakedi.

M

Mahir — Diplomaside mahare tini gizliyen adam.

N

Nutuk (Siyasî) — Çoğalırsa harp alâmeti.

P

Pravda — Sahibinin sesi.

R

Rahat — Ecel döşeğinde kavuşulan nimet.

S

Sulh — 1939 doğumluların göremedikleri şey.

T

Türkiye — Orta doğuda barışın ve hürriyetin kalesi.

V

Vurguncu — Para vuran kaatil.

Y

Yakınşark — Yakın harbin kâbusu.

Z

Zaman — Hür milletlerin dostu.

— Rezil oldum, rezil... Bugün ben böyle yüzümün akiyle karşılarına nasıl çıkacağım? Arkadaşlarım yazlıktan simsiyah döndüler!..

VERGİ!

Mahkemede, hâkim, sanığa sorar:

— Kaynananın üzerine mürekkep hokkasını dökmüşsün öyle mi?.

— Evet efendim..

— Bir de karşısına geçip gülmüşsün..

— Evet..

— Beş yüz yetmiş kuruş ceza vereceksin.

— Peki, beş yüz kuruşu anladık ama, yetmişi ne oluyor bay hâkim?

— Karşısına geçip gülmüşsün ya.. O da temaşa vergisi!..

□

Şairlik!

Doktorla şair arasında:

— Dilini göster bakayım..

— Ah doktor, dilim, çektiğim ıstırapları ifadeden âcizdir!

□

Pardon!

Genç, sevgilisine:

— İnan ki, sensiz yaşıyamam, mutlaka seninle evlenmeliyim..

— Fakat ben sana geçen pazar günü, bu mümkün değildir demiştim..

— Ay, pardon, sen geçen pazar konuştuğum kız mısın?...

□

Tehdit!

İki arkadaş arasında:

— Neye böyle canın sıkılıyor?

— Kaynanamı kaçırdılar.

— Bunun için mi üzülüyoryorsun?.

— Hayır.. kaçıranlardan mektup geldi, beş yüz lira vermediğim takdirde iade edeceklerini yazıyorlar!

Zamlar!..

Memurun karısı bir kız doğurmuştu. Bir aralık kadın kocasına sordu:

— Hani çocuğumuz olunca bana ipekli bir elbise yaptıracaktın?.

— Yaptıracağım karıcığım, yap tıracağım.. Yalnız biraz sabret, zammı alalım, inşallah kızınla bir örnek yaptırır, giyersiniz!..

TATLI - SERT

GÖLGE VÜZERASI

Atalar der ki, olur âteş-i sûzâne yakın
Olsa bir kimse eğer şâh ile sultâne yakın

Mayıs on dörtte bu sözler silinip defterden
Yeni bir darb-ı mesel çıktı hazîrâne yakın

Olur elbet kisinin mevkii Rahmandan uzak
Olsa ilhâd ile ifsâd ile şeytâne yakın

Olur elbet kişinin rütbesi şeytandan uzak
Olsa iz'ân ile irfân ile Rahmâne yakın

Kurb-i sultan nitekim âteş-i sûzân idi dûn
Dünkü âteş-gedeler şimdi gülistâne yakın

Tâze kuvvet kazanır feyz-i temâsiyle bugün
Gelse bir yerde kazârâ kişi erkâne yakın

Vükelâ koltuğu üstünde sanır kendisini,
Düşse bir kimse ziyâfette Koraltâne yakın

Yükselir burnu o sâatte çıkar Kaf dağına
Hele düşsün kişinin sofrası Adnâne yakın

Ya gelindir ya güvey kendiliğinden hepsi
Geçinir her biri haslette Polatkane yakın

Ya'ni eshâb-ı mesâlihten olan ba'zı zevat
Vehmeder kendine bir rütbe ki a'yâne yakın

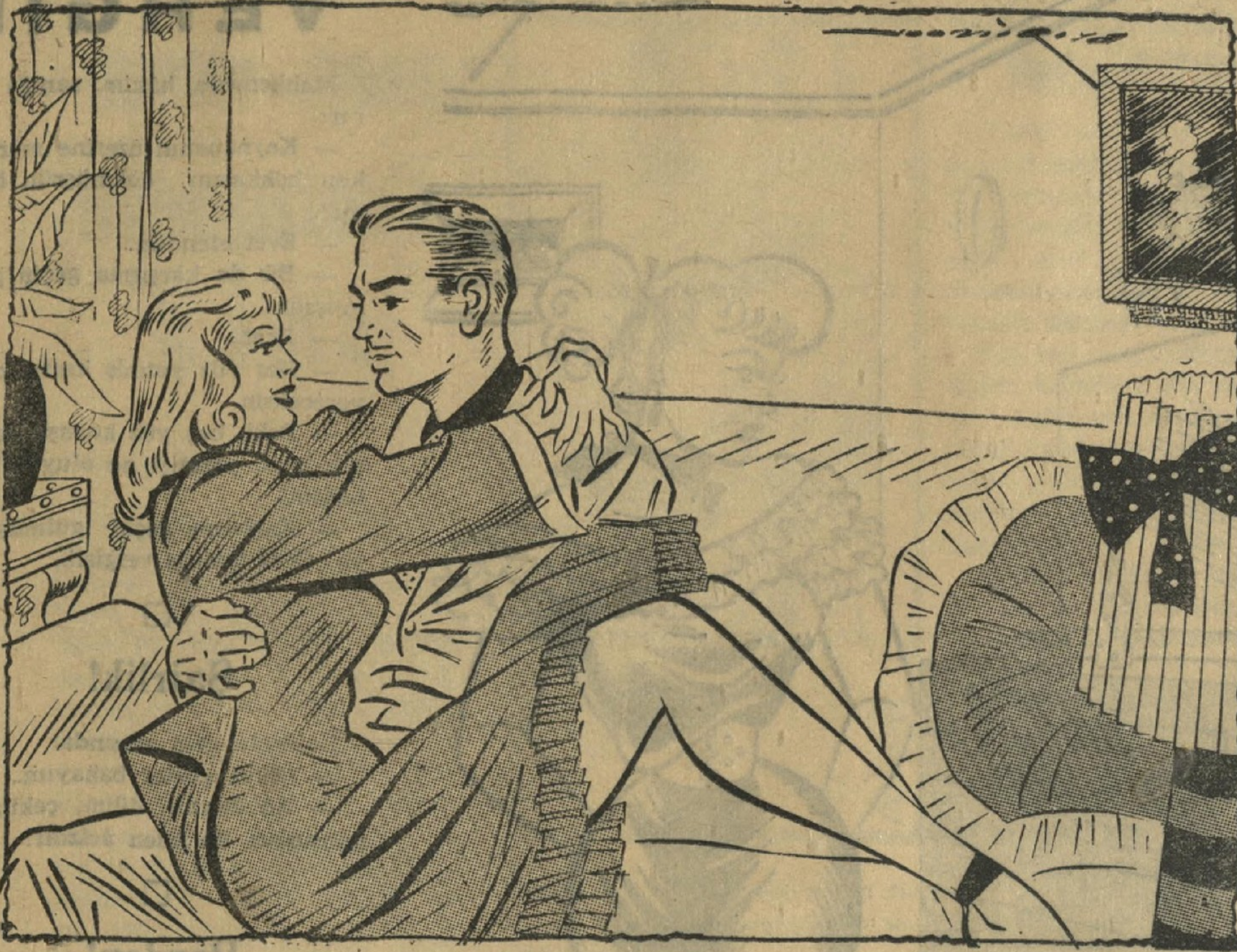
Niyyet etsem sözü nakletmeyi şahsiyyâte
Sayarım bir bir esâmîsini doksâne yakın

Bu serâb ayni hakikat görünüp cümlesine
Azametten gelemez hiç biri insâne yakın

Beklemem gölgeden âlemde Siyâsî ikbâl
Bana dergâh-ı recâdan der-i meyhâne yakın

Siyasî

000069

Erkek — Buse aşkın dilidir!.
Kız — E, ne duruyorsun, konuşsana!..

S İ N E M A HABERLERİ

★ «Kanlı Katil», «Sahte Hüviyet», «Aşkımı nasıl öldürdüm?» filmlerini çevirmek üzere bir çok gençleri mukavelesiz tarafından meşgul etmiş olan ünlü rejisör, sanatkâr, muharrir, şair, edip, ressam, aktör, heykeltraş, dâhî, vesaire Münir Hayri Egeli bu kerre öğretici filmler çevrilmek maksadiyle Millî Eğitim Bakanlığınca aranmaktadır.

★ Sezer Sezin İş ve İşçi Bulma kurumu hesabına «Demircinin sevgilisi» adında kısa bir film hazırlamaktadır. Senaryoyu Fitne Fücur yazacak deniliyor. Operatör henüz tesbit edilmiş değil dir.

★ Muzaffer Tema, Kadri Erogan, Cahit Irgat bir araya gelerek jön prömiyelere iş bırakmıyacak bir tröst kurmuşlardı. Hak larında kadınlardan mürekkep bir jüri tarafından takibata geçilmiştir.

M A K A S

Dünya Gazetesinden:

[Elâzığ'da, Güneyçayır köyünün davarlarını otlatan bir çobanı üç silâhlı şahıs, sımsıkı bağ lıyarak iyice dövmüşler ve sürüyü alıp gitmişlerdir.]

Akbaba:

Bize kalırsa, mesele bir haydutluk vakası değildir. Çoban, muhakkak C. H. P. li olacak, koyunlar. da tarafsız... Peki, çobanı iyice pataklamdıktan sonra sürüyü alıp gidenler mi kim?.. Artık onları da söylemeğe hacet var mı canım?.

★

Dünya Gazetesinden:

[Dolmuş.. F. R. A.]

Akbaba:

Herhalde keseleriniz değil... Olsa olsa yürekleriniz, değil mi Ataycığım?..

★

Vatan Gazetesinden:

[Hakkımız yok!.. Ahmet Emin Yalman]

Akbaba:

Bravo üstad, nihayet sen de anladın demek!

★

Vatan Gazetesinden:

[Bulgaristanı protesto ettik!]

Akbaba:

Ayol, herif kurşun kullanıyor, biz kurşun kalem!.. Herif kan döküyor, biz mürekkep.. Üstad Köprülü, Dışişleri Bakanlığına edebiyat profesörlüğünden gelmiştir. Ziya paşanın;

Onlar ki verir lâf ile dünyaya nizamât!

Mısraındaki istihzayı bizden iyi bilir sanırız.

★

Cumhuriyet gazetesinden:

[Demokrat partiden çıkarılanlar...]

Akbaba:

Havadis eksik değil mi?. Hani Halk Partisine kabul edilenler? Malûm ya, politika ihracat ve ithalât borsasına döndü!.

★

Cumhuriyet Gazetesinden:

[Bir Fransız mühendisi, istendiği zaman ikiye katlanan bir otomobil icat etti..]

Akbaba:

Güzel. Hattâ, üçe, dörde katlananını icat etse daha güzel olur. Fakat, kâfi bir icat değil. Bizim için yalnız katlanan otomobil az. Uçan otomobil, yüzen otomobil de lâzım.. Malûm ya, İstanbul so kaklarında arasıra havalanmak, Boğaziçi kıyılarında ise banyo et mek icabediyor!

★

Dünya Gazetesinden:

[İran, Abadan'a kuvvet yığıyor..]

Akbaba:

Eh, Yavuz Abadan'ı da yığdı ise hiç korkmasın!..

★

Akşam Gazetesinden:

[Kadınlar arasında kanlı vakalar...]

Akbaba:

Aferin bayanlar!. Elbet, madem ki aramızda müsavat var, sarılın silâha: Siz içeriden, biz dışardan, şu işi halledelim, bitsin!

★

Hürriyet Gazetesinden:

[Şehir Tiyatrosu artistleri D. P. ye girmek için tazyık ediliyorlar.]

Akbaba:

Acaba hangileri?. Komedi kısmındaki artistleri mi, yoksa Dram kısmındakiler mi?.. Çünkü, bir çok okuyucular karar veremiyeceklerdir. Gülsünler mi, ağlasın lar mı?..

Makascı

☐

İHTİMAL

Doktor zatürrie teşhisi koymuştu:.

— Aman, dedi, yanlışlık olmasın? Çünkü bazan bir kanserliye zatürrie teşhisi konup tedavisi yapılıyor ve hasta ölüyor, diyorlar.

Doktor kızdı:

— Ne münasebet efendim, diye çıkıştı, biz bir adama zatürrie teşhisi koyar ve zatürrie tedavisi yaparsak, o adam mutlaka zatürrieden ölür!..

☐

TİTİZ KADIN!

İki hizmetçi konuşuyorlardı:

— Bizim hanım, çok titiz, çok..

— Nasıl?.

— Düşün, geçen gün rontgenciye film çektirmişti. Doktor retuş yapmadı diye almak istemedi!.

Sular idaresi — Sayın İstanbullular! İşte nihayet su meselesini de hallediyoruz!..

★

BERBAT!

Esat Mahmut Karakurt'un bir romanını filme çekmişlerdi. Lâkin Esat Mahmudu davet etmeyi unuttular. Hayli zaman sonra, romancı, bir arkadaşiyle tesadüfen bu filmi seyretti ve arkadaşına sordu:

— Amma berbat şey yahu... Kimin eseri acaba?.

000070

— Bak yahu, bir imam 11 yaşında bir kızı kaçırdı.. Bir başka imam yular çaldı.. Sarıyerde bir kız iple boğuldu.. Eroincilerle polisler Galatada birbirlerine girdiler..

— Desene imamla cemaat meselesi!..

000071

Hikâye

Kan Dâvası!..

Soyunarak dans eden haspaya âşıktı!..

— Bana bak, dedim, sen aklını mı kaçırdın? O kadar para bende değil dolar, kuruş olarak bile yok!

New York'a varalı bir kaç gün oluyordu. Büyük üniversitelerden birinde tahsilimizi tamamlamağa giden on arkadaştık. Ama Hasan'la ben ta çocukluktan beri arkadaş olduğumuz için daima beraber gezerdik. Üniversiteye ve çalışma hayatına yollanmazdan evvel hepimiz de büyük şehrin keyfini çıkarmak niyetindeydik. Niyetimizi de iyi tatbik ediyor ve mütemadiyen geziyorduk. Ama İstanbuldayken kendi halinde, uslu bir genç olarak hatırladığımız Hasan, New York'a varır varmaz, şehrin havasından mı, suyundan mı nedir, bir kurt olup çıktı. Hattâ, bir kızdan randevu aldığını bile söylüyordu. Benden para istemesinin sebebi de buydu, zaten. Randevuya giderken cebinde bir hayli parası olsun istiyormuş.

— Bana bak, Hasan, dedim. Cebindeki para bir kızla randevulaşıp gezmeğe pek âlâ yeter. Hem kimdir bu kız, Allahaşkına? Vanderbilt'lerden mi ki bu kadar çok para istiyorsun?

Hasan gözlerinde dalgın bir ifadeyle cevap verdi:

— Vanderbiltler de kim oluyor? Bu kız New York'un en harikulâde kızı!

— Üç günde New York'un en harikulâde kızını nasıl da buluverdin, kâfir? Kimmiş, söyle bakalım.

— Glenda Mac Coy!

— Yani şu köşe başındaki varyete tiyatrosunda soyunarak danseden haspa mı?

Hasan'ın gözlerindeki dalgın ifade yerine bir arslanın gazup bakışı kaim oldu:

— Bana bak, Necdet, Glenda'dan bahsederken hesaplı konuş!

— Pekâlâ, pekâlâ; dedim, hesaplı konuşayım ama sen de hesaplı hareket et de elâlemden para isteme.

— Onunla ilk defa randevulaşıyorum Necdet. Cebimde çok para olsun istiyorum. Ne de olsa, tiyatro yıldızı! Her şeyin en iyisine alışıktır!

Beni gülmekten ancak, Hasan'ın gözlerinde demin beliren ifadenin hatırası alakoydu. Glenda Mac Coy'a «tiyatro yıldızı» diyebilmek için ancak Hasan kadar tecrübesiz ve bir hayli de âşık olmak gerekti. Bizim çocuk sahiden de fena tutulmuşa benzerdi. Glenda Mac Coy'la yeyip bitirsin diye ona para vermeğe hiç niyetim yoktu. Bol bol nasihat verebilirdim ama, bu vaziyette nasihatin para etmiyeceğini de bilecek kadar tecrübeliydim.

Hasan mütemadiyen ellerini uğuşturuyor, ve, «Ah, şu Faust'un şeytanı nerde? Karşıma çıkıp ruhumu istese, şu anda para elde etmek için seve seve satardım!» diyordu.

O zaman zihnimde bir ilham şimşeği çaktı.

— Bana bak, Hasan, ruhunu satmağa hacet yok, dedim; bir kaç sokak ilerideki hastaneyi biliyorsun ya, orada kan bankası var, hani. Peşin paraya adamın hanını satın alıyorlar. Hem de bol para veriyorlar. Ben senin yerinde olsam hemen oraya giderim!

Hasan'ın çehresi güneş vurmuş gibi aydınlandı. Nerdeyse ellerimi öpüyordu, çocuk.

— Yaşa, Necdet! Harikulâde bir fikir bu! Hem de ne romantik! Gazeteye yazılacak havadis doğrusu! Bir düşün, «Genç Talebe Dansözle Buluşabilmek İçin Kanını Sattı». Ne heyecanlı, değil mi?

— Öyle, diye cevap verdim. İçimden, «Dur hele», diye düşünüyordum, «Glenda bu işi öğrenirse damarlarında bir damla kan bırakmaz!»

Her neyse, bizimki güle oynıya çıktı gitti. Ben o akşam gezmeğe gitmedim. Geç vakte kadar otelin varyete salonunda eğlendikten sonra yattım. Uyumak üzereydim ki kapı açıldı ve Hasan içeri girdi.

— Mer'ba, diye söylendim; nasıl, iyi eğlendin mi bari?

Yatağın üzerine çöküverdi. Başını elleri arasına aldı. O uykulu halimde bile, hiç de iyi eğlenmemiş olduğunu anladım.

— Ne oldu? diye sordum.

— Seni dinliyende kabahat! diye cevap verdi. Kıymetli parandan beş kuruş sıçratmamak için canıma okudun!

— Anlat bakalım, dedim, bir şey olmuş galiba!

Hasan, «Ha şunu bileydin, dedi; Neler oldu hem de! O senin söylediğin hastane var ya, gittim, oraya! Herkes gayet kibar, mültefit! Biraz kanımı aldılar, on dolar verdiler. Fena mı? Dışarı çıktım, turp gibiydim, on dolar da on dolar yani!

— Eee?

— Eeesi sağlık! Yolda bir başka hastane daha gördüm. Oraya da girdim. Biraz kan verdim. On dolar daha kıvırdım.

— İlâhî Hasan! Sonra?

— Glenda gibi meşhur bir yıldızla gezerken insanın cüzdanının şişkin olması lâzım değil mi? İkinci hastahaneden çıktığım zaman da turp gibiydim. Bir üçüncü defa neden kan vermeyim? diye düşündüm.

— Verdin mi sakın?

— Verdim, tabii. Ama bu sefer hastaneden çıkış öbür seferlere benzemedi. Ayaklarım ağır yürüyordu. Dizlerimde de derman filân hak getire. Sokağı zor buldum. İki adım attım atmadım derken gözlerim bir kararış karardı. Kendime geldiğim zaman gene hastanedeydim. Ne yapmışlar dersin? Bana kan vermişler.

— Tabii!

— Tabiisi filân yok! Hem kanı hastalara aldıkları fiattan pahalıya satıyorlarmış meğer! Hastanelerden aldığım paradan başka cepten de para verdik!

— Ne kadar?

— On dolar! Yani kırk dolardan olduk! Hem de talebeyim diye tenzilât yaptıkları halde!

— Kırk dolar! diye söylendim. Eh, akılsız başın cezasını her zaman ayaklar çekecek değil ya, çok zaman da cüzdan çeker!

Hasan'ın kuvvetinin bu kadar az zamanda geri gelmiş olması doğrusu şayanı hayretti! Ama ne de olsa... bana o kadar hızlı vuracak ne vardı sanki?

Hikâyeci

Serpintiler!..

BACAK

Mıgırın bacağı kangran olmuştu. Doktorlar çaresiz kesmeğe mecbur oldular...

Sürpik, kesik bacağı bir çocuk ölüsü gibi kucağına almış, iki gözü iki çeşme, hıçkıra hıçkıra gidiyordu.

Mıgır, gözünü aralayıp sordu:

— Sürpik, yavrusu... O bacağı nereye götüroorsun?..

— Efkâr etme ciğerim, efkâr Atacak değilim. Hani bir topal dilenci var idiyse, ona vereceğim.. Fukara adamdır, sevinsin!

GEVEZELİK

Sedat, sokakta rastgeldiği birinin hararetle elini sıkar ve gayet nazikâne iltifatlardan sonra ayrılır. Yanındaki arkadaşı sorar:

— Demin konuştuğun zat, bayan Şadanın zevci değil mi?

— Evet.

— Peki ama, her zaman onun için tıraşçı, geveze, meclisine tahammül olunmaz dersin.

— Nasıl söylemiyeyim?.. Ben ne yapacak olsam, hemen evde karısına söylüyor...

000072

AVUKATIN KÖŞESİ

ALLAHTAN BİLE KORKMAYIN

Efendim, zamanımızda hukuk ilmi o kadar incelik kazanmıştır ki, yanında sırat köprüsünün lâfı bile olamaz. Usta avukatlar öyle maharet kesbetmişler ki, onlara nisbet İstanbul valisi alelâde bir ip canbazından farksız kalır.

Şayet bir dâvanız varsa, bize baş vurunuz. İstişare elli, boşanma, ayrılma beş yüz, alacak verecek dâvaları yüzde elli, hakaret maktu fiyatla yüz lira üzerinden muamele yaparız. Size son başarılarımızdan bir isal vereyim: Herifçioğlu karısının üştüne iki metres besliyor. Kadın ikisi için de ayrı ayrı cürmümeşhut yaptırıp resimler çektirmiş. Efendime söyliyeyim, açmış boşanma dâvasını. Halbuki evvelki şekil müekkilimizin işine gelmektedir. Bize başvudu «Amman ben karımı severim, beni ayırma!» diye. İşin esasını itiraf ettirdikten sonra karısının birkaç resmini istedik. Bazı erkek modeller bulup hususî resimler çektirdikten sonra kadının resmini bunlara yapıştırdık. Mahkemeye gösterdik ki, bu reşimler nasıl tarafımızdan icadedilmişse, kadın da sırf nafaka koparmak için bu yola gitmiştir. Resimler uydurmadır. Hâkim ister istemez delillere bağlı kalarak boşanma kararı vermedi. İşte biz işi böyle yaparız. Reklâm olmasın diye burada adres vermiyoruz. Yalnız, muhterem okuyucular, en modern usullerle çalışan hakikî bir ilim adamı olduğumuzu lûtfen unutmasınlar.

Hüküm

Meşhur bestekâr Anton Brückner bir gün senfonilerinden birinin ilk çalınışında hazır bulunmak üzere Viyana'ya gelmişti. Konser, salonunda, vaktiyle piyano dersi verdiği bir hanıma tesadüf etti. Lâf arasında:

— Yine eskisi gibi piyano çalıyor musunuz?

— Hayır üstad... Evlenip çoluk çocuğa karıştıktan sonra, insanın sanata ayıracak vakti olmuyor...

Brückner başını salladı:

— Çocuğu olmak bazan ne saadettir!

Spor

Haftanın Spor Hareketi

Konuşan: Sulhi Garâm

Vefa stadında Adaletle Orhan, Mithatpaşa'da Fener'le Körkandil, Çeşmemeydanında Eşref'le Uyuz Mustafa boy gösterdiler. Teknik neticeleri bildiriyorum: 3-3, 5-2, 6-15 galip. Birinciler galip, ikinciler mağlûp. Anlarsınız artık. Vakit yok tafsilâta girmeğe de onun için kısaca anlatıp geçiyorum. Siz sonradan verdiğim malûmatı halteder, kimin kime denk geldiğini uydurursunuz muhterem dinleyicilerim. Ne diyordum? İstikbalin mallarına gelince: Batı Anadolu kıyılarında avcılık ve atıcılık sporuna resmen önem verilmeğe başlanılmıştır.. Beynelmilel hakem Fuat Köprülü tarafından idare edilen gırgır ve çurçur seferleri yakında başlıyor. Teknik neticeleri bildiriyorum: Yunanlılar 9-0 galip. Yani bütün balıkları onlar topluyor, bizim çocuklar hava alıyorlar.. Vaktim doldu, gelecek hafta ayni saat, ayni dakika ve ayni saniyede buluşmak üzere randevulaşalım da, aziz dinleyiciler, ben deniz de size rahat bir uyku temenni edeyim. Hakem olduğumu unutun, dostça ayrılalım.

Kimdir Kim?

MESUT CEMİL TEL

Meşhur Giyyom Tel'in soyadına benzerse de atıcılıkla bir gûna münasebeti yoktur. Bir bakarsınız, müzisyendir: Viyolonsel çalar. Bir bakarsınız, musikişinastır: yaylı ve mızraplı tanbur çalar. Bu saz, kendisine baba yadigârıdır. Radyolarımıza besteleri ve plâkları maalesef pek seyrek şeref veren Tanburi Cemil merhumun oğludur.

Böylece, birkaç telden çalan Tel üstadımız, şimdi, İstanbul radyosu müdürüdür. Daha önce ise Ankara radyosu müdürüydü. Ondan önce ise radyoda çalar ve söylerdi, yani konuşurdu. Hülâsa hayatının tarihinde hangi devre giderseniz gidin, hiç değilse dinleyici olarak, onu yine bir sazla ilgili ve bir radyo başında bulacaksınız.

Gerçi küçük adı Mes'uttur. İnşallah büyük saadetlere erişir. Bu yakınlarda iki büyük felâket geçirmekle, çilesi dolmuştur, diyelim. Biri çok aziz dostu F. Zahir Törümküney'i kaybetmesi, öbürü de Erenköyündeki köşkünün yanması. O köşkle birlikte,, mimarlık ve Türk tefriş sanatının, nadir bazı koleksiyonları da tarihe karışmış oldu. Hülâsa, Mes'ut Cemil, tarihî bir şahsiyettir.

Hususî fotoğrafçımızın çektiği bu resimde o kadar mahmur, kendinden geçmiş gözlerle size bakması biraz o hâdiselerden, biraz da hakikî bir sanat sarhoşu olmasından, nihayet az buçuk miyop oluşundan ileri geliyor. Hakkında daha fazla lâkırdı etmektense sözü onun tanburuna bırakmak tercih edileceğinden, şu anda radyonuzu açın. Belki Mes'ut Cemil idaresindeki klâsik Türk musikisi konserine rastlarsınız.

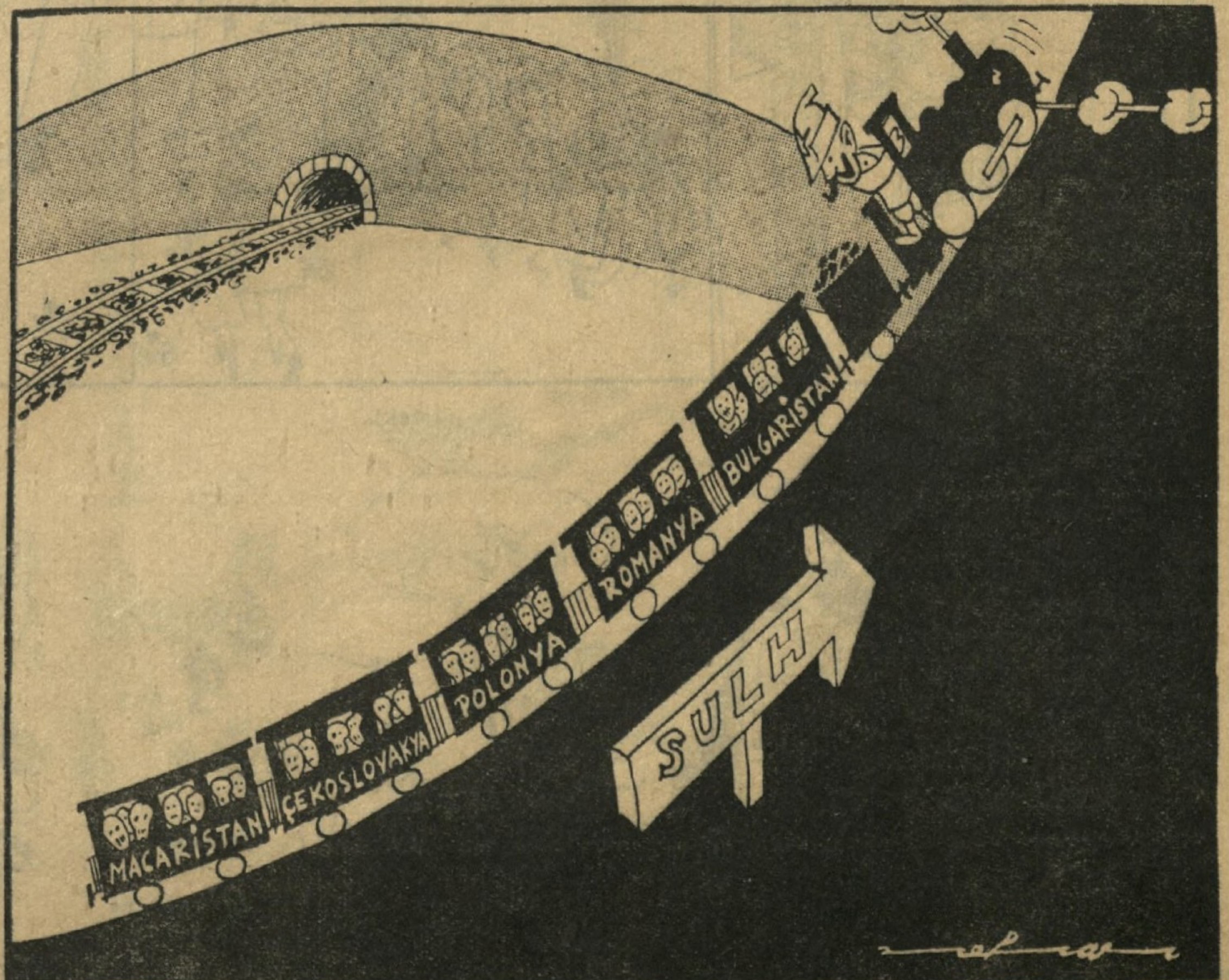
★

NE SUYU?

Amerikadan — vallahi şaka söylemiyorum — domates suyu getirecekmişiz!..

Naylonsa, bir diyeceğim yok.. Ama, tabiî domates suyu ise nafile... Pek müşteri bulmaz.

Bari zahmet edip getiriyorlar, bizde olmayan bir su olsa bari: Meselâ, Terkos suhu!.

— Bu yükle galiba şu yokuşu çıkamıyacağım!..

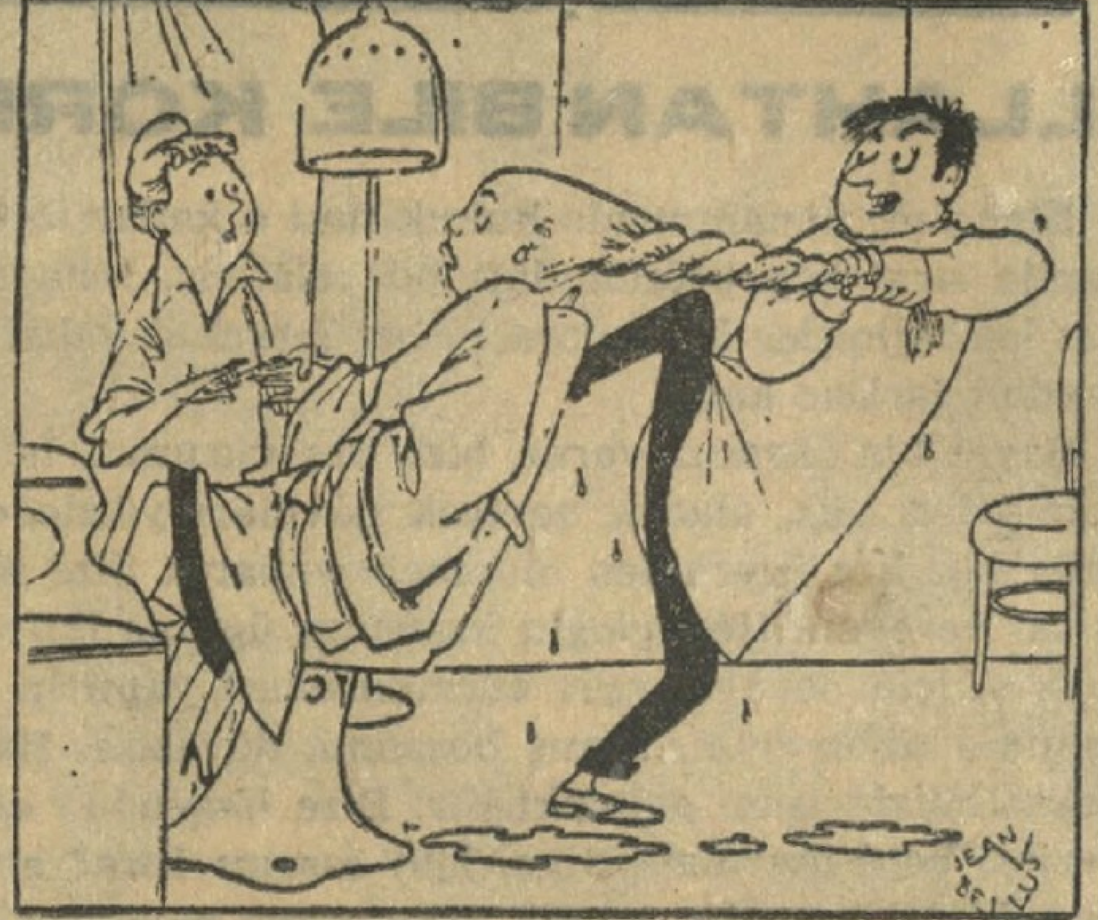
000073

Dünya Karikatürleri

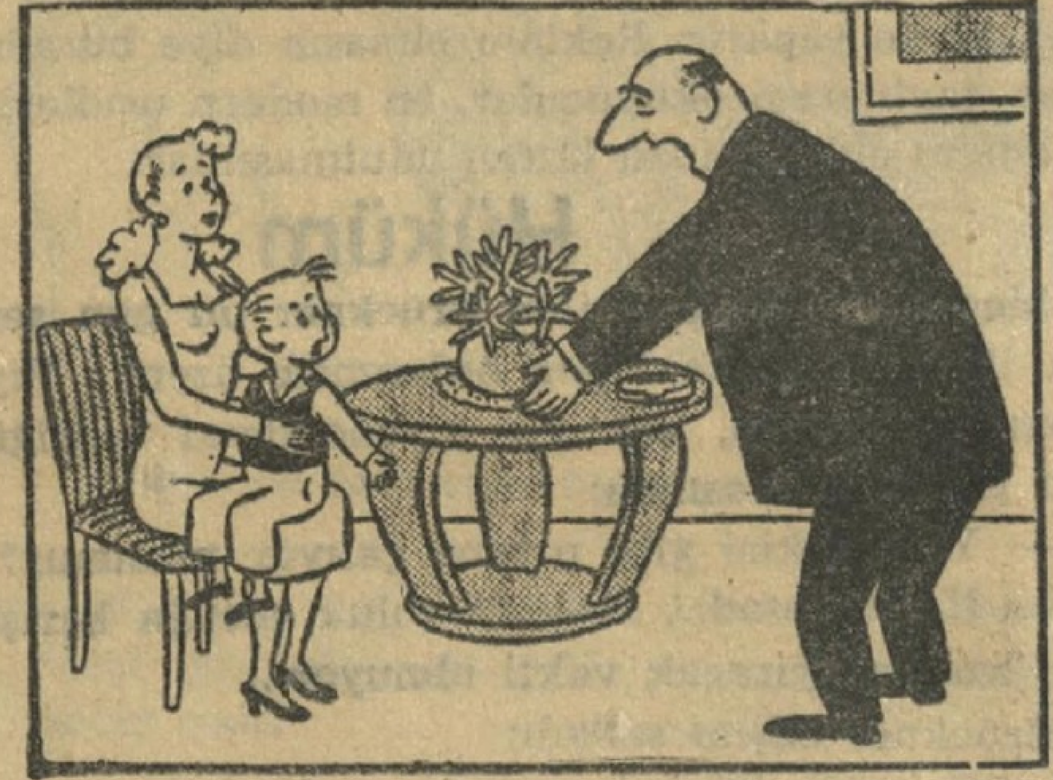
— Londraya gitmeği pek isterdim... İngilizceyi anlamam ama, güzel konuşurum!..

— İci Paris —

— Affedersiniz bayan, saç kurutma makinemiz bozuk da!..

—La Presse —

— Haydi, in bakayım bayanın kucağından...

— Neden baba?. Ben senden önce geldim!

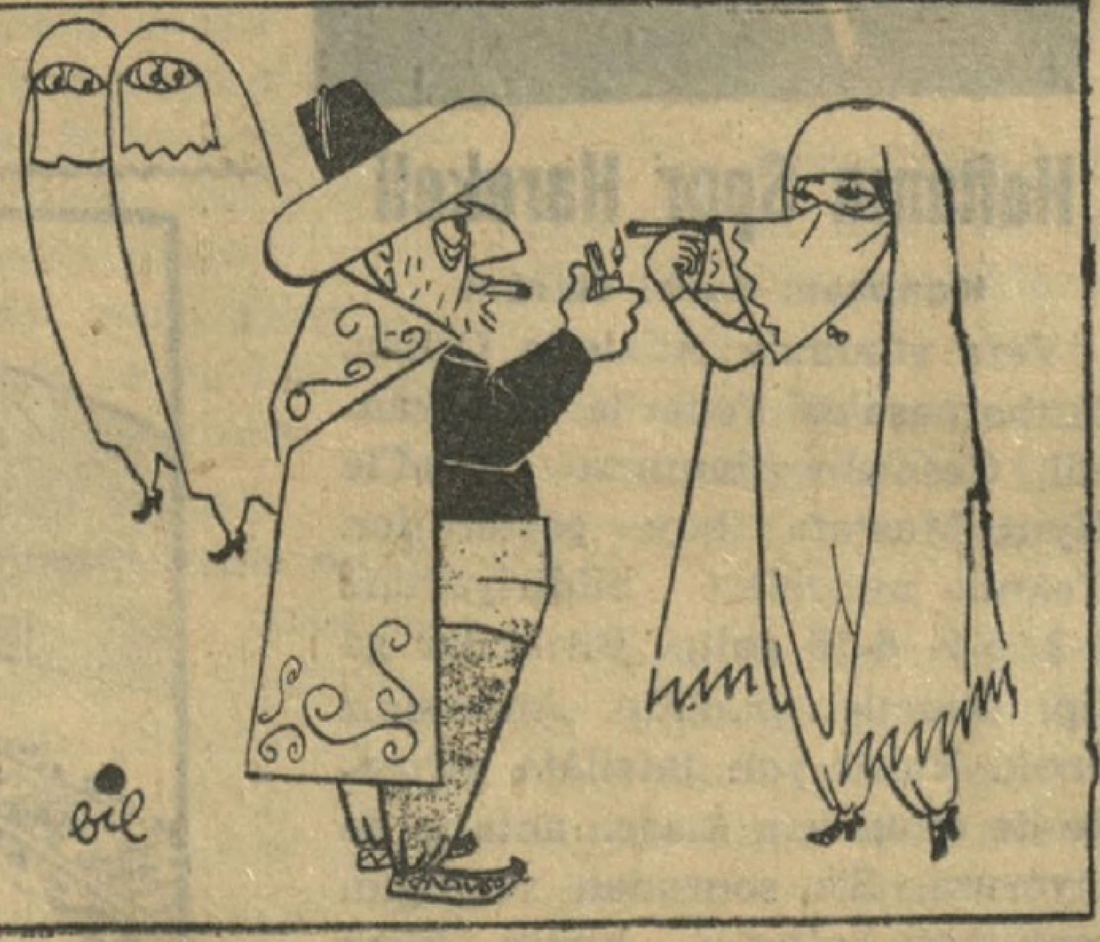
— İci Paris —

— Bir öpücük!...

İstek!..

— Ah şu modern Şarklı kadınlar!..

— Le Rire —

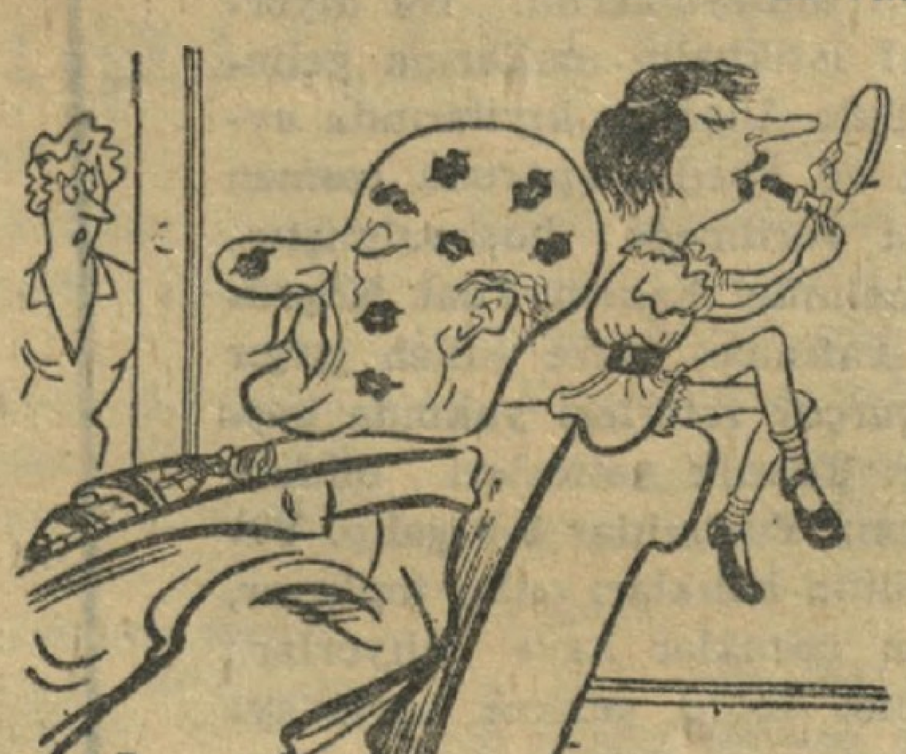

MEMUR AŞKI!

— O mürekkep gibi gözlerine baktıkça, seni kurutma kâğıdı gibi içmek istiyorum!

— Yağma yok! Biraz geri gidersem ne olacağımı bir karikatürde görmüştüm!..

ZAMANE!..

— Le Hérisson —

000074

DÜNYA Karikatürleri

— Sorma anne! Andre, namusumu korumak için o herifi tepeledi, sonra ben de namusumu korumak için onu tepeledim!.

— Le Hérisson —

— Görüyorsun ya, karıcığım, yeni şapkan ne çirkin şey!..

— İci Paris —

— Ama doktor, benim sade dişim ağrıyordu!..

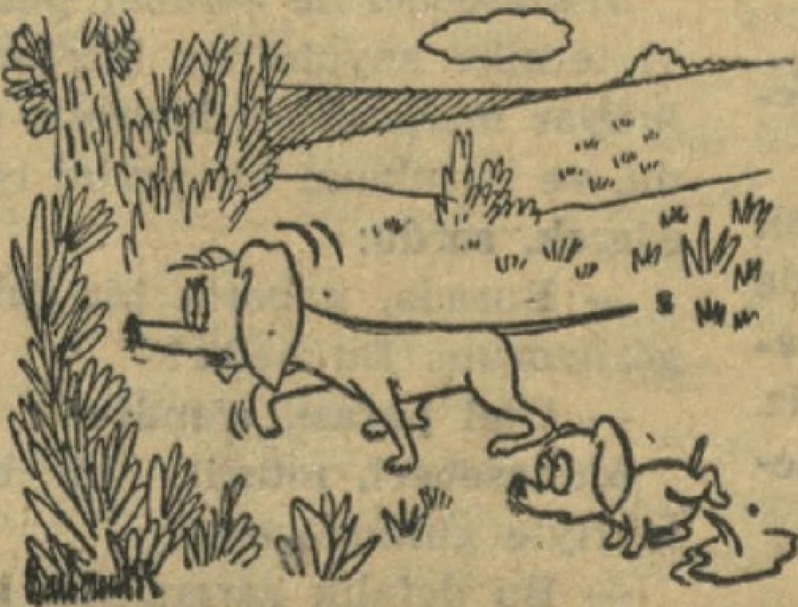
— Le Hérisson —

— Ah sevgilim, benim kuzu kebabım, salçalı rostom, kaymaklı kadayıfım....

— Ah sen, kadınlara hitabetmesini ne güzel biliyorsun!..

— Marc' Aurelio —

— Budala, fermada ön ayak kalkar!.

— İci Paris —

YAZA VEDA!

— Suyun soğukluğundan mı titriyor dersin, yoksa bizim sıcaklığımızdan mı?..

000075

ESKİ MİZAH DÜNYAMIZ

Kadınlar kongresi

Yıldız'da Kadınlar kongresi toplanacağını duyunca Akbaba okuyucuları için malûmat toplamak istedim..

Geçen gün, Yıldız yokuşunu tıpış tıpış tırmandım. Böyle yaya gitmeme sebep, eskiden, Abdülhamit orada otururken, buralarda kuş uçmazdı diye aklımda kalmış ta, ondan. Kan ter içinde oraya varıp, birlik çevirgeni Bayan Lâtife Bekiri görmek istedim. Kongre âzası için kayısı reçeli kaynatıyor, dediler ve onun yerine beni, kâtibelik vazifesini ifa eden genç; bir bayan karşıladı.

Bu genç bayan çok hiddetli idi. Bana selâm bile vermiyerek, sert bir tavırla yer gösterdi.

— Galiba biraz sinirlisiniz, dedim. Emrederseniz, başka bir gün geleyim.

— Yok, yok. Hazır, işim hafifken, sizi başımdan savmayı tercih ederim.

— Teşekkür ederim..

— Allah aşkına lüzumsuz formüller kullanıp da vakit geçirmeyin. Zaten bir yandan canım yanıyor..

— Vah, vah! Canınız mı? Neden?

— Neden olacak? Bu pis davetiyeler yüzünden... Demin, ruj sürüyorum diye, zarfları mühürlediğim kızgın balmumunu dudaklarıma yapıştrdım. Baksanıza, nasıl şişti?

— Geçmiş olsun, bayan! Öyle ise sizi fazla rahatsız etmeyim. Kongre hakkında bana birazıcık malûmat lûtfedin.

— Kongreye, dünyanın her tarafından, üç yüze yakın murahhas geliyor. Yalnız Aynarozdan itizar ettiler, gönderecek kadın bulamamışlar. Bu ayın on yedisinde komisyonları seçeceğiz. Altı komisyon olacak: Ev idaresi, çocuk bakımı, zamanla mücadele, dedikodu, erkeklerle müsavat, ve bir de sulh komiteleri.

— Bunların vazifeleri ne gibi şeylerdir?

— Birinci komite, evin idaresindeki kadının rolünü teşmil etmeğe çalışacak. Yani, Türkçesi kılıbıklık denilen çok güzel an'anenin tamamile muhafazasını temin edecektir. Kocalar, ailenin içinde bir nevi korkuluk, yahut ki, göstermelik, ne derseniz deyiniz artık, işte ondan ibaret kalmalıdır. Bu suretle, kavga, dırıltı gibi şeyler de büsbütün kesilir.. Zira kadın, ailede hâkimi mutlak olur.

— Güzel! Sonra?

— Çocuk bakımı da sizin anladığınız mânada değildir. Bu komite de, çocuklara anneleri tarafından değil de, babaları tarafından bakılmasını temin için teşkil ediliyor. Erkekler çocuğa bakmanın, çocuk büyütmenin ne demek olduğunu anlasınlar da, bol keseden, ikide bir teksiri nüfustan bahsetmesinler.

— Bu da iyi. Zamanla mücadele dediğiniz de, buhrana çare arıyacak, ekonomik bir komite, zâhir?

— Hayır!. Asla! Buhrana, erkekler nasıl sebep oldu iseler, yine kendileri çare bulsunlar. Bizim, zamanla mücadele dediğimiz, zamanın, yaşın, bizim yüzümüz, vücudumuz üzerindeki tesirlerine karşı çare araştırmaktır. Teslim edersiniz ki, bu, bizim için en hayatî bir meseledir. Onun için en çok ehemmiyeti bu komiteye vereceğiz. Buraya seçilecek olan bayanlar içerisinde bir çok enstitü âzaları vardır.

— Ne enstitüsü?

— Güzellik enstitüsü, tabiî.

— Eveet, sonra?.

— Sonra, dedikodu komitesi... Müzakerattan yorulan olursa, burada dinlenecek. Çay, may içip, vakit geçirecekler. Eh, tabiî, biraz da şundan, bundan konuşulur...

— O da âlâ..

— Yine sonra?

— Erkeklerle müsavat komitesi?. Buna hacet kaldı mı idi, ya?

— Nasıl kalmadı? Daha aramızda bir çok farklar var. Onları da kaldırmak istiyoruz.

— Meselâ?.

— Şimdi bu hususta hiç bir şey söyleyemem. Şu kadarını haber vereyim ki, bu komite yalnız hekim ve operatör bayanlardan müteşekkil olacak. Sulh komitesine gelince, bu da karı koca arasında dirlik düzen temini çarelerini araştıracak..

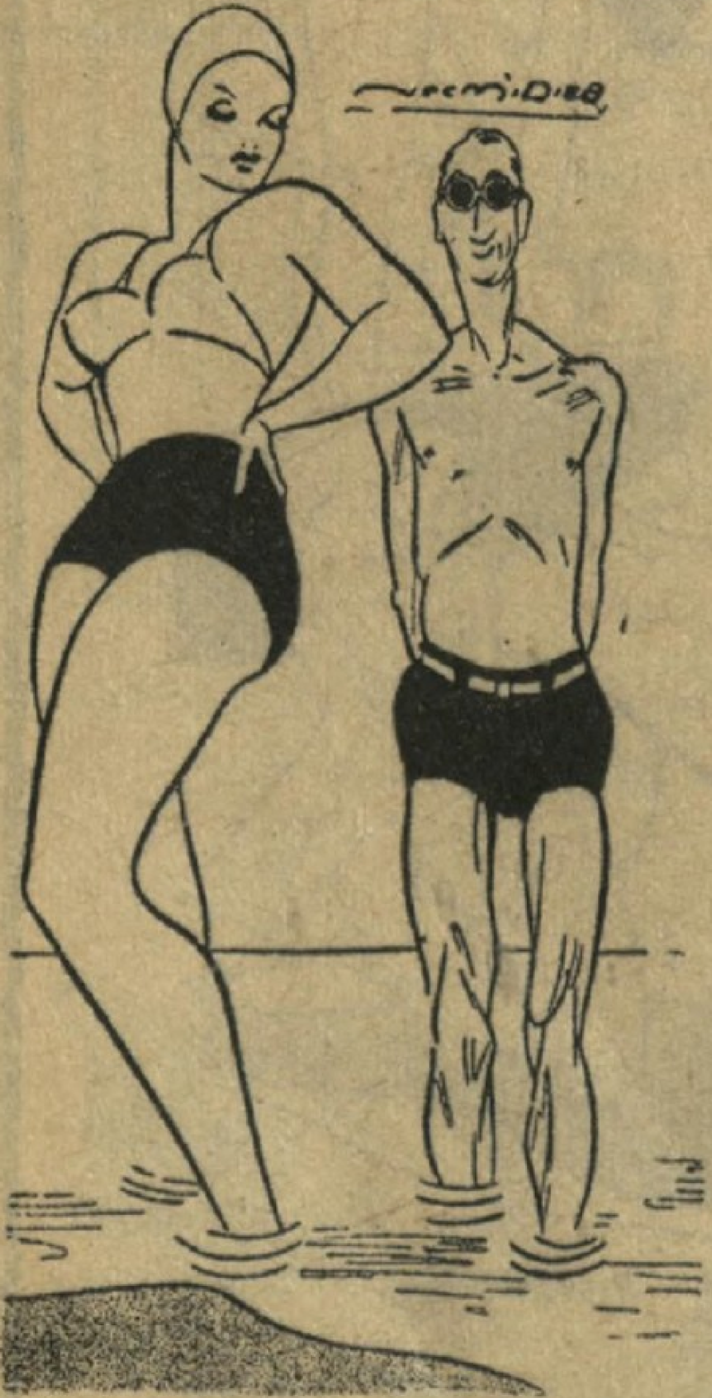
— Dünya sulhü ile münasebeti yok, demek ki?

— Hayır. Dünya sulhünü pek istediğimiz yok. Bir defa biz de asker olup, harpte hevesimizi alalım da, onu sonra düşünürüz. Ehh! Gördünüz mü başıma geleni?.

— Ne oldu, bayan?

— Bu sefer de, zarfın arkasına mühür mumu yerine ruj bastım!. Şimdi ağlıyacağım!. En pahalı cinsinden rujum gitti!.. Çekilin karşımdan!.

Akkuş

Erkek — Sizin eve gidelim..
Kız — Olmaz... Annem var..
Erkek — Babamı da getiririm!.

— Ne?.. Işitmiyorum!.. Zâtıâliniz gazeteci misiniz?
— Nereden anladınız bayım?.
— Sesiniz pek çıkmıyor da!..

MÜFETTİŞ

Bay Şeyda, eski devirde düyuyunu umumiye idaresinde genç bir müfettişti. Bir gün, Rumeliye teftişe gönderdiler. Gitti, geldi ve muhasebeye masraf pusulasını dayadı.

Muhasebeci ile beraber pusulayı tetkike koyuldular. Bir aralık ihtiyar muhasebeci, hayretle durdu, ve pusulanın bir yerini işaret ederek, sordu:

— Burada, kabarık bir rakam görüyorum. Bu nedir?

— Otel parası, efendim.

Muhasebeci, müşfik bir baba tavriyle gülümsiyerek:

— Bu defalık zararı yok ama, dedi, bir daha sefere, gittiğin yerlerde otelleri satın alma, oğlum.

000076

Eski Mizah Şâheserleri

Kös dinlemiş!

Yazan: Stephen Leacock
Kanada'nın Mark Twain'i

Çeviren: Nihal YEĞİNOBALI

Mr. Butt iyilik yapmak için yaradılmış olduğu zehabındadır. Emeğine, sarfettiği vakte hiç acımadan, daima etrafına iyilik yapar durur. Karşısındakiler arzu etmiyor gibi görünseler bile o onlara ille yardımda bulunmakta ısrar eder.

Bir akşam onu klübün vestiyerinde, yüzünde o kendine has tebessümü, mesrur ifadeyle muşambasını ve lâstiklerini giyerken gördüğüm zaman gene bir iyilikler karıştırmak niyetinde olduğunu derhal anladım.

— Haydi gel, bilârdo oynıyalım, dedim. Teklifimi kabul etmek tehlikesi olmadığı halinden belliydi.

— Sevgili dostum, çok arzu ederdim, ama vaktim yok, gidiyorum, dedi.

— Nereye? diye sordum.

— Everleigh - Jones'lere gidiyorum. Kendilerini tanır mısın? Yeni taşındılar. Nadir sokağında bir ev.

— Ama orası şehir dışında değil mi? Bildiğime göre otomobil filân da geçmez.

— Galiba.

— Saat da akşamın onu. Hem yağmur başladı.

Mr. Butt lâstiklerini iliklerken neş'eyle; Ziyanı yok! dedi, ben yağmuru severim. Gerçi evlerini bilmiyorum ama bulmak zor değil a! Gece karanlığında ev bulmak için benim gayet basit bir metodum vardır. O sokaktaki bütün kapıları çalar, sorarım.

Ben gene: Ama vakit geç değil mi? diye itiraz ettim.

Mr. Butt samimiyetle, sevgili dostum, bence bunun hiç mahzuru yok! dedi. Bir düşünsene. İki genç çocuk. Evleneli henüz bir kaç hafta olmuş. Yeni evlerine taşınmışlar. Her şey her halde altüst... Biçareler yapayalnız! Aman yarabbi! Taşındıklarını akşam yemekte öğrendim, yoksa çoktan giderdim!

Böylece Mr. Butt yüzü iyilikle ışıldıyarak sokağa çıktı. Onu ertesi gün gene klüpte buldum:

— Eeee, Everleigh-Jones'leri buldun mu bari? diye sordum.

Mr. Butt: Buldum! diye cevap verdi. İyi ki de gitmişim. Gerçi evi bulmak pek kolay olmadı... En aşağı yirmi tane kapı çalmak zorunda kaldım, ama değerdi doğrusu! Gittiğimde bizimkiler yatmışlardı. Adam başını üst kat penceresinden çıkardı. «Affedersiniz, biz yattık!» dedi. «Sevgili çocuğum, özür dilemeğe hiç hacet yok! Sen bana anahtarı at, ben siz giyinene kadar beklerim!» dedim... Bir düşün... Zavallı çocuklar! İç sıkıntısından saatin on buçuğunda yatmışlar! İyi ki gitmişim! Her neyse oturduk, etraf umduğum gibi karma karışıktı. Onlar da ilk önce mahmurluğun tesiriyle biraz sessizdiler. Ama ben canım isteyince üç kişinin yerini tutacak kadar konuşmasını bilirim. Nihayet gece yarısında biraz canlanır gibi oldular. Adam saatine baktı. Canı gönülden, «Vay canına, saat on ikiyi geçiyor!» dedi. Vaktin çarçabuk geçmesi besbelli pek hoşuna gitmişti. Ondan sonra sohbetimiz daha tatlılaştı. Everleigh - Jones durup durup, «Vay canına, saat yarım olmuş!» yahut, «saat biri geçmiş!» diyordu. Pek uzun oturmadım, tabii. Bu gün için gidip yerleşmelerinde yardım edeceğimi söylemedim. Zahmet olur diye direttiler ama ısrar ettim. Zavallı çocuklar!

Artık Everleigh - Jones'lerle öylesine meşguldü ki klübe bile seyrek uğruyordu. On, on beş gün sonra,

— Olmıyacak, dedi, zaten ilk günden beri içim razı değildi. Evleri şehre pek uzak. Onlara şöyle merkezî yerde bir ev arıyorum.

Bir müddet sonra Everleigh - Jones'ler yeni evlerine taşındılar. Aradan bir kaç gün geçmemişti ki Mr. Butt adamın hasta olduğunu haber aldı.

— Biçare çocuk ateşler içinde sayıklıyormuş, dedi: Bana haber bile vermediler. Çok düşünceli, çok kibar gençler doğrusu! Kimseye yük olmak istemiyorlar. Derhal onlara gidiyorum!

Artık her gün adamcağızın hastalığına dair tafsilât dinliyorduk:

— Dün gene çok fenaydı. Mütemadiyen sayıklıyordu. Peşinde birisi var zehabındaydı biçare: «O sersem hâlâ gitmedi mi?» diye mırıldanıp duruyordu...

Zamanla Mr. Everleigh - Jones iyileşti. Mr. Butt:

— Hamdolsun, tehlikeyi atlattık, diyordu. Ama doğrusu uzun sürdü çocuğun hastalığı. Bir gün bile başından ayrılmadım. Maamafih mükâfatımı da gördüm, doğrusu. Zavallıların bana karşı gösterdikleri minnettarlığı görsen gözlerin yaşarır. Kızcağız kocasının başında çok yoruldum diye ille istirahat etmemi, bir seyahata çıkmamı istiyor: İlk önce Pasifik adalarına gitmemi tavsiye etti. Güldüm.

«— Sevgili kızım, sıcağa hiç tahammülüm yoktur.» dedim. Öyleyse kuzeye bir yere gidin,» diye yalvardı. «Kanadaya gidin, meselâ yahut da daha iyisi Labrador'a gidin.» İnanır mısın, kızcağız hiç üşenmeden haritalar, tren, vapur tarifeleri buldu. Trenle ne kadar kuzeye gidebileceğimi filân tesbit etti. «Ondan sonra kızakla gidersiniz,» dedi. Ta kuzeyde Kngava diye bir yer varmış. Oraya senede bir gemi gidermiş. İlkbaharda. Müşfik taze! Bu baharki gemiyle gidip, gelecek baharki gemiyle dönmemi istiyor.

— Bu kadar minnettarlık sizi çok mütehassis ediyor olsa gerek! diye mırıldandım.

Gözleri parlıyarak: Hem de nasıl! dedi: Bu hallerini gördükçe onlara büsbütün yardım etmek istiyorum. Hele kocasını bilsen! Bilyor musunuz, klübe gelince ilk işi hemen, «Mr. Butt burada mı?» diye sormak oluyormuş. Kapıcı söylüyor.

Mr. Butt gözlerinde şükran ve sevinç yaşlarının ışıltısı vardı. Vedalaştık. O yukarı çıktı. Ben de kapıya doğru yürüdüm.

O sırada içeri zayıf, solgun bir genç adam girdi. Gözlerinde takip edilen av hayvanlarının yarı vahşî, yarı perişan ifadesi vardı. Ürkek bir tavırla ilerledi ve kapıcıya fısıldıyarak:

— Mr. Butt burada mı? diye sordu.

— Evet, efendim, biraz evvel geldi, yukarı çıktı. Çağıra...

Ama genç adam gözle kaş arasında ortadan kaybolmuş, gerisin geri sokağa çıkmıştı bile.

— Bu adamcağız kimdir? diye sordum.

Kapıcı: Yeni âzalarımızdan biri, efendim, diye cevap verdi; Mr. Everleigh-Jones.

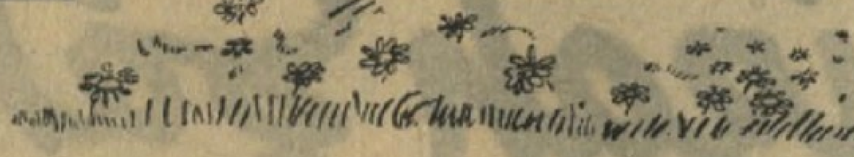
— Bana bu imzasız mektubu kim yolladı acaba?..

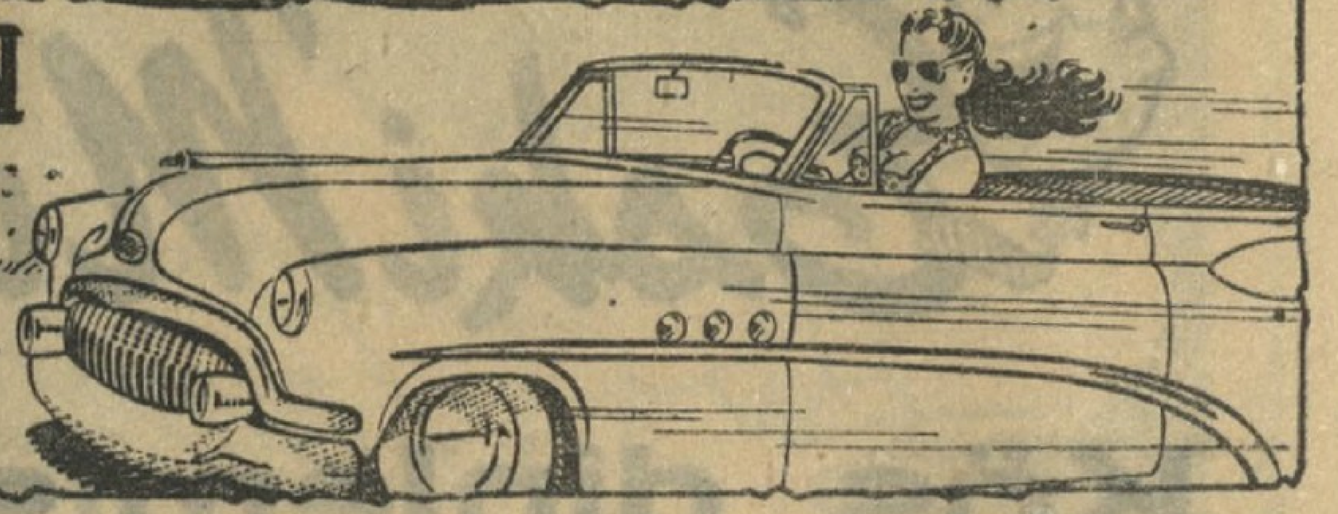
— İl Travasso —

000077

ZENGİN KOCA ARARKEN

YAZAN: SERVER BEDİ

AKBABA'NIN ROMANI: 10

— Hayır!, ne kabul, ne de reddedeceksin. «Biraz zaman daha geçsin bakalım» diyeceksin. Eldeki tercümelerin acele ve mühim olduğunu söyliyeceksin. Onlar bitinciye kadar beklemesini istiyeceksin.

Tahsin, her ihtimali hesaplayan ihtiyatlı bir adamdı. Adeta, her işte muvaffakiyet için yaratılmış bir mizacı vardı. Gittikçe daha hoşuma gidiyordu. Dedi ki::

— Kadri seni yarın akşam çağıracak ve sana mühim bir teklifte bulunacak. Biliyorsun ki, benden gizlisi yoktur. Dün konuştuk. Sana evlenme teklif edecek. Tabiî reddetmiyeceksin, fakat kabul de etmiyeceksin. Ailene sorman lâzım tabiî. Fakat onların muvafakatinden emin olduğunu söyliyeceksin. Yani... Adamcağızın ümidini kesmiyeceksin.

— Tabiî, tabiî.. dedim.

— Ha!.. Benden bahsedecek olursa, kendisini daima çok methettiğimi söyliyeceksin. Öyle ki, güya, sen benim vasıtamla onun hakkında çok iyi fikirler sahibi olmuşsun gibi bir şey. Anlıyorsun ya, sen becerirsin bunu.

— Anladım, merak etme.

— Tamam. Bütün mesele şu Karbolid meselesini bitirmek. Perşembe günü Kadrinin bana bir imza vermesi lâzım. Biraz tereddüt ediyor. Sana bundan bahsetmez.. Fakat benden bahsederse, beni ona daha fazla sevdirecek ne lâzımsa söyle.

— Bülbül kesilirim.

— Yaşa. Bu iş olursa, bil ki, artık patron olacağız.

Ertesi gün, Ferihanın odadan çıktığı bir sırada, Kadri kalkıp masamın başına kadar geldi, bana doğru eğildi:

— Sizinle bugün mühim bir şey konuşmak istiyorum, dedi, Feriha duymasın. Akşam üstü, saat 7 de Köprünün Kadıköy iskelesinde buluşabilir miyiz?

Düşünür gibi yaptıktan sonra:

— Peki... dedim.

O gün patron yazıhaneden saat beşte çıktı. Feriha ile odada yalnız kaldık. Bana sordu:

— Düşündün mü? Kabul ediyor musun?

— Düşündüm, dedim.

Sonra, masamın üzerine yığılı müsveddeleri gösterdim:

— Bak şunlara... Hepsi tercüme edilecek. Ben bugünlerde nasıl izin istiyebilirim? Bitsin şunlar, ondan sonra.

— Evinde yaparsın tercümeleri..

— Olmaz. Görüyorsun ki, bir sürü acayip kelime çıkıyor. İkide bir sormak lâzım. Müsveddelerde bazı rakamlar okunmuyor. Onları da soruyorum. Evde çalışmak kabil değil.

Feriha düşündü:

— Peki, dedi, bu akşam seninle beraber çıkalım. Konuşacağım çok şey var seninle. Olmaz mı?

— Bu akşam eve erken gitmeğe mecburum.

— Canım, çok değil, yarım saat kadar.

— Olmaz şekerim. Ben şimdi çıkacağım. Annem bekliyor.

Ferihanın elinden kurtulmak için hemen yazıhaneden çıktım. Saat altıyı geçiyordu. Yediye kadar caddelerde, vitrinlerin önünde oyalandıktan sonra Kadıköy iskelesine gittim. Patron, saatın dibinde bekliyordu.

— İster misiniz, sizinle Boğaza kadar bir otomobil gezmesi yapalım, dedi.

Kabul ettim. Yolda bana dedi ki:

— Gider bir gazinoda oturur, esaslı meselemizi konuşuruz.

Ve hikâyeler anlattı. Hoş adamdı. Âmiyane espriler, taklitler yapıyor, beni güldürüyordu.

Tenha bir gazinoda oturduk. Bana rakı içirmek istedi, reddettim. Bir bardak bira ile bütün konuşmayı idare ettim.

Karşımda, kunduz böceklerine benziyen gözlerini yüzümde gezdirerek söze başladı.

— Gördünüz ki, ben herkese benziyen bir mahlûk değilim. Teklifsiz, basit, sade bir adamım, fakat kendime göre bir mizacım tabiatım var. Kendime göre diyorum ama, yalnız bana mahsus değil bu. Adı da var bunun. Nasıl bir tabiat? Neden böyle oluyor? Bilmiyorum. Bazı kitaplar okudum ve bir şey anlamadım. Ken dimi kaybediyorum on anlarda. Sonra çok utanıyorum. Kimbilir ne kadar ayıplamışsınızdır beni.

Ferihaya benzememek için sustum. Tekzip etmedim. Bu ona dokundu.

— Çok mu nefret verdim size? dedi.

Gülümsiyerek dedim ki:

— Nefret değil, hayret verdiniz sadece. Ben de bazı mecmualarda buna benzer şeyler okumuştum.. Fakat hiç bir mazohist görmemiştim.

Birdenbire zıpladı:

— Ey!.. dedi, tâbirini de biliyorsunuz. Bu beni biraz teselli ediyor. Çünkü bunun bir hastalık olduğunu biliyorsunuz demek.

— Evet, biraz.

— Öyle ise, size bir şey sormak isterim.

— Buyurunuz.

İçtiği biranın tesiriyle, avucunu ağzına kapatarak, derin derin bir geğirdikten sonra sordu:

— Böyle bir adamı tedavi etmeniz lâzım gelse, bu sizi çok rahatsız eder mi?

Yine düşünür gibi yaptıktan sonra cevap verdim:

— Hayır. O kadar rahatsız etmez tabiî. Fakat ben ne doktorum, ne de hastabakıcı. Tedavisini bilmem ki bu hastalığın.

Damağını şapırdatarak emdikten sonra, ağzı açık, derin bir nefes aldı:

— Bunun tedavisi normal bir evlilik hayatıdır, dedi.

— Kâfi mi? diye sordum.

— Evet, evet.. Biliyorum. Emin olunuz böyledir.

— Niçin evlenmiyorsunuz öyleyse?

— Çünkü beni sizin kadar anlıyabilecek bir kız bulamıyorum. Ben sosyete erkeği değilim. Böyleyim işte. Samimî, hoşça bir tom balak. Bir salon hanımiyle evlenemem, evlenmek de istemem. Mahalle kadını da istemem. Senin gibi iyi yetişmiş, terbiyeli, zeki bir kız idealimdir benim. Hem iş, hem ev hayatında arkadaş... Bak, doğrusunu söyleyim. Feriha çok sokuldu bana. Senin gibi kibar durmadı. Hoşlandım biraz ondan. Fakat senin terbiyen, ciddiyetin yok onda. Biraz fazla oynak o.. Düşünüyorum da, beni ancak sen tedavi ve bahtiyar edebilirsin. Ben de sana en lüks hayatı yaşatırım. Nasıl? Saçma mı bu düşünce?

Esrarlı bir gülüşle omuzlarımı kaldırıp indirdim:

— Niçin saçma olsun? dedim.. Pek makul.

Sıçradı:

— Aman! dedi, bu sözü müsbet bir cevap gibi kabul edebilir miyim?

— Şüphesiz, fakat ailemle de konuşmak isterim.

— Evet, hay hay.. Benim fena bir adam olmadığımı anlamışsındır. İstersen Tahsine de sor.

— Biliyorum. Tahsin bey sizi her zaman o kadar çok metheder ki.. Adeta size ait bütün iyi fikirlerimi ondan almışımdır. Çok metheder.

Kadri kendi kendine mırıldanır gibi:

— Aferin şu Tahsine... dedi, Onun bende bir işi var. Dur şunun gönlünü bir hoş edivereyim de beş on kuruş kazansın.

(Devamı var)

RAMİZ

Ramiz, yalnız bir imza değildir. Karikatürde bir üslûbun adıdır.

Akbaba, 1923 de çıkan ilk sayısına onunla başlamıştı.

Ramiz, Akbaba sahifelerine, yıllarca emeğinin ve zekâsının nurunu dökmüştür.

Gelecek sayıdan itibaren, Akbaba tekrar ona, o tekrar eski gazetesine ve sevgili okuyucularımız da Akbaba sahifelerinde tekrar Ramize kavuşuyor.

Akbaba bu güzel müjdeyi vermekle bahtiyardır.

ANADOLU

Anonim Türk Sigorta Şirketi

SERMAYESİ: 1.500.000, — Türk Lirası

YANGIN
KARA ve DENİZ NAKLİYATI
KAZA
HAYAT

sigortalarını en müsait şartlarla yapmak için sayın müşterilerinin emrine âmadedir.

Yurdun her tarafındaki İş ve Ziraat Bankaları Türkiyenin bu en eski ve en büyük Sigorta Şirketinin acenteleridir.

Telefonlar: Santral 44653/2/1 ve 44659
Müdür 44039
Fen Müşaviri ve Ankara Şubesi 10109
İkinci Müdür 43954
Galata Bürosu 43949
İzmir Bürosu 5915

Telgraf adresi: İmtiyaz—İstanbul

EV
OTOMOBİL
APARTMAN
yılda
8
çekiliş
BEDRİ LOKTEN
SÜMERBANK

Akbaba Yayınevi

İstediğiniz en özlü, en zarif, en güzel kitaplar size :

AKBABA
YAYINEVİ
VERECEKTİR

00007S

Akbaba

— Bir zamanlar ben de hayalimdeki erkeği bulmuştum kızım... Gündüz hülyalarım, gece rüyalarım oydu... Yemiyor, içmiyor, uyumuyordum...

— Peki, sonra nasıl kurtuldun anne?

— Evlendik...

000080